

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συντάττειται ἀπὸ τοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χάριν ἡμῶν ἀκρίβειαν καὶ ἀπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΤΑΞΙΣ ΠΡΟΠΑΡΕΤΕΑ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δε. 40. Ἐξάμηνος δε. 21. Τριμήνιος δε. 12.
ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγγέλου γράμμα διατριμ. 50.—
Ἀμερικῆς διολόγια 4.—Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Ἐρατῶν σελλήνια 10.
Ἐξάμηνος καὶ Τριμήνιος ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ Τῶ 1879

ΙΑΡΥΘΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδρητίου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάνειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 31ος

Ἐν Ἀθήναις, 28 Ἰουνίου 1924

Ἔτος 46ον.—Ἀριθ. 31

ἹΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

[Μυθιστόρημα τοῦ Λοχαγοῦ DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)

Καταλαβαίνετε, τώρα, ὅτι τὸ τμήμα τοῦ Μποσκέ δὲν εἶχε πιά τὸ δικαίωμα νὰ ὑποχωρήσῃ, γιατί δὲν ὑπῆρχε διέξοδος. Ὁ κατακυλοῦσε στήν κατοχή, θὰ συντριβόταν σταὺς βράχους καὶ ἡ καταστροφή του θάχε μεγάλη ἐπίδραση στήν ἔκβαση τῆς μάχης.

Ὡστόσο σαρανταοχτὼ χιλιάδες κύρινα στόμια εἶχαν στραφῆ ἐπάνω στὰ δώδεκα κανόνια τῆς ἡρωϊκῆς πυροβολαρχίας.

Ἐαφνικὰ, στὸ πλευρὸ τοῦ ἐχθρικοῦ πυροβολικοῦ φάνηκε τμήμα ἵππικοῦ καὶ σὲ λίγο ἦταν εὐκολο νὰ διακρίνῃ κανεὶς δυὸ οὐσσάρων καὶ δυὸ σόντιες κοζάκων ὡς ἀναπτύσσονται ἕτοιμες γιὰ ἐπέλαση.

Ὁ ταγματάρχης Καρδινιὰκ εἶπε πρῶτος αὐτὲς τίς κινήσεις καὶ σούφρωσε τὰ φρύδια: Στις ὀκτὼ χιλιάδες δόρατα τῶν Ρώσων δὲν εἶχε ὡς ἀντίπαλόν παρα ἑξήντα Γαλλικὰ σπαθιά!

Πίσω του ἦταν ὁ βράχος πρὸ ἑπερτε κατακόρυφος στή θάλασσα. Γιατί αὐτὸς εἶχε κρατήσῃ τὸ δεξιό, γυρίζοντας τὴ ράχη στή θάλασσα, γιὰ νὰ ὑποστηρίξῃ τὸ πυροβολικό, μὲ τὴ διαταγὴ τοῦ στρατηγοῦ.

Μακριὰ, πέρα στὸν κάμπο, τὰ τάγματα τοῦ Καντρομπέρ, τοῦ Φιρέ καὶ τοῦ πρίγκιπος Ναπολέοντος φαινόνταν σὰ μικρὰ τετράγωνα κόκκινα καὶ μαύρα. Μ' ἄλλο πρὸ βᾶδιζαν

πολὺ γρήγορα, ἢ ἀπόσταση ἔκανε νὰ φαίνονται δεῖ βραδυποροῦσαν.

Θάφθαναν ἄραγε στήν κρίσιμη στιγμή;

Ὁ στρατηγὸς Μποσκέ πέρασε καλπάζοντας τὸ μέτωπο τῆς παρατάξεως.

—Θάρρος, παιδιά! εἶπε. Ἄν δὲν εὐρούμε τὴ νίκη, θὰ μᾶς εὕρῃ ὁ θάνατος ἐδῶ.

—Ὁ νικήσουμε, στρατηγέ μου! ἀπάντησαν οἱ ζουάβοι.

Ἰσχυρὰ γύρισε πρὸς τοὺς Τούρκους. Ἐκείνοι, ἀσυνήθιστοι σὲ πυρὰ πυροβολικοῦ, ἔσκυβαν στὸ πέρασμα κάθε

ὀβίδας καὶ τὴ «χαιρετοῦσαν» κατὰ τὴ στρατιωτικὴ ἔκφραση.

—Ἀπάνω τὰ κεφάλια! φώναξε ὁ Μποσκέ. Οἱ ὀβίδες προτιμοῦν ἐκείνους πρὸ τίς χαιρετοῦνε.

Κι' οἱ Τούρκοι φιλοτιμήθησαν νὰ πᾶφουν τίς χαιρετοῦρες.

Τώρα οἱ Ρῶσοι εἶχαν πιά ἀναπτυχθῆ. Οἱ γραμμὲς τῶν οὐσσάρων καὶ τῶν κοζάκων ἀπειχάν μόνον ἐκτακτοῦς μέτρα. Τὰ σπαθιά ἐλαμπύριζαν στὸν ἥλιο. Οἱ κοζάκοι κρατοῦσαν τὸ ἀριστερό.

Οἱ Κοζάκοι!... Δυὸ ἀτυχεῖς ἐστρατεῖες, στὰ 1814 καὶ 1815, τοὺς εἶχαν γνωρίσει στὸ Γαλλικὸ στρατό. Ἡ φήμη τοὺς παρίστανε ἡμιαγρίους, ντυμένους μὲ δερματὰ ζῶων, μὲ φηλὰ καλπάκια ἀπὸ γουναρικό, νὰ καλπάζουν ἀκούραστοὶ μέσα σ' ἐρείπια καὶ σὲ πυρκαϊές.

Καὶ κείνα τὰ πελώρια δόρατα; Τί νὰ κάνῃ ἕνας ἵππιος μὲ τὸ κοντὸ του σπαθί; Πόση ἀγωνία στή σκέψη ἔτι, πρὶν προφθάσουν νὰ χρησιμοποιήσουν τὸ σπαθί, θὰ ἦταν τρυπημένοι ἴσως, αὐτοὶ καὶ τ' ἄλλογὸ τους ἀπὸ τὸ μακρὸ σίδερο τῶν κοζάκων!

Σ' αὐτὴ τὴν κρίσιμη στιγμή, ὁ Καρδινιὰκ μάζεψε ὅλη του τὴν ψυχραιμία.

Ἔσυρε τὸ σπαθί του, πῆρε μὴν ἀτάραχη ἔκφραση καὶ εἶπε:

—Παιδιά! Τὸ ἵππικό ποὺ περιμένει ἐπέλαση χωρὶς νὰ κινῆται, εἶναι χαμένο. Ὁ καὶ νουμὲ λοιπὸν καὶ μεῖς ἐπέλαση. Μὰ ὕστερα θὰ λοξέψουμε δεξιά, γιὰ ν' ὑποφύγουμε τὴν ἐπίθεση καὶ γιὰ νὰ πλευροκοπήσουμε τοὺς Κοζάκους... Λοιπὸν: Ὅλοι μαζί μου! Ἄν ἐγὼ πέσω, ὁ Σωτηρὸς θ' ἀναλάβει τὴ διοίκηση. Ἐμεῖς εἶμαστε ὀλο-ὀλο τὸ ἵππικό τοῦ

Ἐτὸ σπαθί του χάθηκα στὰ στήθη τοῦ γέροντος σημειοφόρου... (Σελ. 212, στ. γ')

στρατού κι' ελοι από μας περιμένουν!..
Κανείς δεν μίλησε. Όλοι είχαν τα μάτια καρφωμένα στη ρωσική γραμμή που άρχιζε να προχωρή σαν πελώριο κύμα.

Ένα ρίγος πέρασε για μία στιγμή απ' τις γαλλικές τάξεις. Πόσοι δεν ένοιωθαν να σιμώνη ή τελευταία τους ώρα!

Ο Πέτρος κι' ο Δελισού ήταν ο ένας πλάι στον άλλον. Κοιτάχθηκαν μία στιγμή. Ένενηνταεπτά στα έκατό, δεν θά ξαναβλεπόνταν.

— Πέτρο, είπε ο δεκανέας σιγά-σιγά. Πές μου για τελευταία φορά πώς με συχώρεσες.

— Μ' όλη μου την καρδιά, μα μη το σκέπτεσαι πιά!

— Ευχαριστώ!

Έσφιξαν θερμά τα χέρια και πέρασαν γύρω στον καρπό του χεριού τις λουρίδες των σπαθιών, που συγκρατούν το σπαθί κι' αν τύχη να τ' αφήση απ' την παλάμη του ο ιππέας.

Οι Κοζάκοι είχαν όρμησει. Είχαν χαμηλώσει τα δόρατα κι' έσκυδαν πάνω στη χαίτη των αλόγων.

Αριστερά, το Γαλλικό πυροβολικό άρχισε να ρίχνη. Ο Καρδινιάκ στάθηκε στους αναβολείς, ύψωσε το σπαθί του και πρόσταξε: — Έμπρός!

Και δείχνοντας τη διεύθυνση της εφόδου με τη μύτη του σπαθιού του, όρμησε λοξά πάνω στο αριστερό της ρωσικής γραμμής.

Η διεύθυνση ήταν καλώς διαλεγμένη. Μα ο αριθμός ήταν τόσο ώστε, αν ή επέλαση δεν σταματούσε πριν γίνη ή σύγκρουση, οι καιμένοι οι Αφρικανοί κυνηγοί έτρεχαν πάνω σε βέβαια θάνατο.

Κι' όμως μία άπροσδόκητη επέμβαση ήρθε να συντρέψη αυτή την επέλαση.

Το έχθρικό ιππικό άπειχε μόλις τετρακόσια μέτρα, όταν μία άληθινή καταγίδα από βόμβες των είκοσιδύο και οβίδες των δώδεκα, έπεσε μέσα στις τάξεις, συντρέποντας άλογα κι' ανθρώπους. Το ανθρώπινο τεύχος έσπασε σε διάφορα σημεία, μερικά άλογα άνορθώθηκαν κι' ύστερα έφυγαν καλπάζοντας πίσω, ενώ το τρομερό κι' ευστοχο κανονίδι εξακολουθούσε άλύπητα. Μερικοί ιππείς συνέχιζαν με παραφροσύνη την επέλαση, ενώ άλλοι, στη γενική σύγχυση έφθασαν στην άκμή και βρήκαν τραγικό θάνατο στους βράχους και στη θάλασσα.

Μα ποιος ήταν ο από μηχανής θεός; Θά το μαντέψατε: τα πλοία. Οι συμμαχικοί στόλοι είχαν πλησιάσει διακόσια μέτρα στην ξηρά. Σ' ένα πρόσταγμα του ναυάρχου Άμελέν, τέσσερα θωρηκτά και τέσσερα ελαφρά άνοιξαν φωτιά πάνω στους Κοζάκους.

Όστόσο οι Αφρικανοί κυνηγοί εκάλπαζαν όλοένα, με τάξη και με μέθοδο. Γιατί είχαν τώρα μία να εκπληρώσουν: να πέσουν άπάνω στις δεκατισμένες έχθρικές Όλες, που θά ήταν γι' αυτούς εύκολη λεία.

Συμβαίνει συχνά στον πόλεμο κι' ιδίω, στις συγκρούσεις ιππικού με ιππικό, ένα μικρό τμήμα να συντρέψη μία μεγάλη μονάδα, άρκει να τη χτυπήση με μέθοδο στα πλευρά ή από πίσω όταν επιτίθεται.

Γιαυτό ή εμφάνιση των ιππέων του Έρρίκου Καρδινιάκ, στα πλευρά των Κοζάκων, σκέρπισ' έναν άπιστευτο πανικό κι' οι άγριοι Ρώσοι, σαν τρομαγμένα πουλιά, κοίταξαν να σωθούν με τη φυγή.

Κι' άρχισαν να κινούνται! Ο Καρδινιάκ άνορθώθηκε στη σέλλα του, άνέμισε το σπαθί του, σπηραούνισε τ' άλογό του. — Από δω, παιδιά!

Και το μικρό γαλλικό τμήμα έσφηνώθηκε σά βέλος μέσα στις τάξεις των φυγάδων, σπαθίζοντας προς όλα τα σημεία.

Όστόσο κι' οι Γάλλοι έχασαν τη συνοχή τους, γιατί καθένας έδρισκε κι' έναν αντίπαλο κι' ή γενική επίθεση έγινε τώρα μία σειρά από μικρές μάχες, σώμα με σώμα.

Ο Πέτρος προσπαθούσε να μη χάνη απ' τα μάτια του τον Καρδινιάκ για να τον βοηθήση σε στιγμή κινδύνου. Μα στο μεταξύ το μάτι του πήρ' έναν Ρώσο άξιωματικό των ουσάρων που προσπαθούσε να κρύψη ένα κίτρινο μεταξωτό πανί.

— Δελισού! φώναξε, δείχνοντας με τη μύτη του σπαθιού του. Η σημαία τους!.. Έμπρός!

Στηρούνταν τ' άλογά τους κι' όρμησαν πάνω στο σημαιοφόρο.

Εκείνος, βλέποντας τον κίνδυνο, έστρφη τ' άλογό του αριστερά κι' έφυγε σαν άστραπή. Άρχισ' ένα τρομερό κυνήγι και σε λίγο κι' οι τρεις βρισκόνταν μακριά απ' το πεδίο της μάχης.

Εαφνικά τ' άλογο του Ρώσου σκοντάφτει στη ρίζα ενός έλατου, που τόχαν κόψει οι οβίδες. Ο Δελισού βρισκόταν κιάλας από πάνω του.

— Παραδώσου! του φώναξε, προσπαθώντας να του πάρη την κίτρινη σημαία με το μαύρο δικέφαλο ζετό.

Μα ο Ρώσος, ένας γέρος άξιωματικός με μεγάλα ψαρά μουστάκια, είχε πηδήσει κάτω και, με μία άστραπιαία κίνηση, διεύθυνε το πιστόλι του άπάνω στους δυο Γάλλους.

— Παραδώσου! του είπε τώρα κι' ο Πέτρος, διατάζοντας.

Ήταν σωστό να σκοτώσουν αυτό τον ήρωικό γέρο, που το στήθος του ήταν γεμάτο μετάλλια κι' ή ματιά του

δλο περιφάνεια;.. Δεν το δε βαστούσε...

Στη φωνή του Πέτρο, ο Ρώσος γύρισε: Είδε τον Πέτρο με το σπαθί γυμνό και τον σημάδεψε. Άκούστη' ένας πυροβολισμός, μα ο Δελισού είχε ριχτή άπάνω του και τούχε χτυπήσει το μπράτσο. Έτσι ή σφαίρα άλλαξε διεύθυνση και τον πήρε κατάστημα.

Ο Δελισού άφησε το σπαθί του να πέση, το σώμα του λύγισε πάνω στη σέλλα και κώλησε άψυχο στη γη.

Ο Πέτρος άφησε μία φωνή όλη πόνο:

— Κακούργε! είπε στο Ρώσο.

Και το σπαθί του χόθηκε στο στήθος του γέρου σημαιοφόρου, που σωριάστηκε χωρίς τα δάχτυλά του ν' αφήσουν το κοντάρι της σημαίας.

Ο Πέτρος πέζεψε και έτρεξε κοντά στο φίλο του.

— Πληγώθηκε; τον ρώτησε.

— Ναί... ή σφαίρα μπήκε εδώ... είπε ο Δελισού δείχνοντας τ' αριστερό του πλεμόνι... Πνίγομαι! Το νού σου στη σημαία! Θά μάς την πάρουν.

Ο Πέτρος πλησίασε το Ρώσο που δα σάλυσε πιά τώρα, έβγαλε το κοντάρι απ' τα ξυλιασμένα του δάχτυλα, και ξετόλιξε τη σημαία. Δοκίμασε μία βαθειά συγκίνηση.

Είχε πάρει μία σημαία του έχθρου!..

Είχε πραγματοποιήσει τον σπάνιο αυτόν στρατιωτικό άθλο, που οι επαγγελματίες στρατιωτικοί τον βλέπουν στα πιά φιλόδοξα όνειρά τους.

Γύρω τους ήταν ήσυχια. Μα αριστερά τους το κανόνι βροντούσε άκατάπαυτα. Ήταν ή ώρα τρεις. Πιο πέρα ή μάχη βρισκόταν στο όξότερο σημείο. Η γη ήταν σκεπασμένη από πυκνή στρώμα καπνού και κάθε τόσο φαίνόνταν έριπτες σιλουέτες να καλπάζουν ή θαμπές σειρές πεζικού να περνούν τροχάδην. Πάνω απ' τα κεφάλια τους περνούσαν, με το χαρακτηριστικό του χουρχουλήτο, οι μεγάλες οβίδες των πολεμικών πλοίων.

— Πάρε, κράτησέ τη, συ την πήρε, είπε ο Πέτρος βάζοντας τη σημαία στα δάχτυλα του πληγωμένου.

Ο παλιός μαθητής του Πρυτανείου χαμογέλασε θλιβέρα:

— Όχι, Πέτρο μου! είπε σιγά αυτή τη φορά. Δική σου είναι ή σημαία. Τώρα θά σε προδιβάσουν. Θυμήσαι το γαλόνι που σ' έκαμα να χάσης; Θά το πάρης πίσω. Πνίγομαι, πνί... — Δελισού, χρυσέ μου φίλε! έκαμα ο Πέτρος όλος άγωνία.

— Πέτρο, συχώρεσέ με...

Ένα αίματηρό αύλακι έξορμησε απ' το στόμα του πληγωμένου και το κεφάλι του έπεσε άψυχο.

Ο Δελισού δέ ζούσε πιά.

(Ακολουθεί)

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΣΤΗΝ ΟΞΕΙΑ

Άντικει στην Χερσόπολη... τα κράσινα νερά, ένα νησί ήρθε μικρό και περιφρονιμένο, σε βόρως, που όταν τον χτυπά το κύμα το θλιμμένο κάνει και σιγονιόλαγεται ο άχος του Μαρμαρά. ΕΛΜΠΟΛΟΣ ΒΕΤΑΝ: ΤΟ ΣΚΥΛΛΟΝΗΣΙ.

Τα βαπόρια που πλέουν στην τρικυμισμένη θάλασσα του Μαρμαρά για να φτάσουν στην Πόλη, περνούν λίγα μίλια μακριά από ένα έρημονήσι που φαίνεται σά σωρός από άπρόσιτα κι' άπότομα βράχια. Οι ταξιδιώτες κοιτάζουν με περιέργεια την κωνική αυτή ξηρά που βρίσκεται αντίκρυ στις πράσινες πεδιάδες της αρχαίας Χερσόπολης. ή όψη της τούς κάνει να φαντάζονται πώς βλέπουν κανένα μυθολογικό νησάκι, κανέν' άσυλο Κυκλώπων ή κανένα όρμητήριο περατών. Κι' ή θάλασσα που το τριγυρίζει, κλείνει για τούς ναυτικούς χλιτους κινδύνους.

Το νησάκι αυτό ειν' ή 'Οξεία, όπου είχαν μεταφέρει, το 1914, χιλιάδες σκυλιά, απ' αυτά που πλημμυρούσαν τους δρόμους της Πόλης.

Μιάς φαντασίας, φουσκωμένης απ' τα μυθιστορήματα του Βέρν, του Πόε, του Κόναν Ντόουλ, της άρέσουν βέβαια οι περιπέτειες. Γιαυτό με άπειρη χαρά δέχτηκα την πρόσκληση των φίλων μου Ψηλέα και Βαρέλα, που με κάλούσαν, στις 28 του περασμένου Σεπτεμβρίου, να λάβω μέρος σ' ένα μεγάλο κυνήγι κουνελιών, στην 'Οξεία. Ήμουν πάντα θιασώτης του κυνηγιού και φανταζόμουν κιάλα τον έαυτό μου φορτωμένο πτώματα τρωκτικών. Τι ήραμβος όταν θά επέστρεφα στην Άντιγόνη! Πήρα μαζί μου κι' ένα κοντάκι, να παθανάτισω τούς άθλους μου.

Ο Ψηλέας άνηκε στην κατηγορία των ανθρώπων που υπερβαίνουν το 1μ. 90 ύψος. Άχυρομάλλης, γαλανομάτης, κίτριναρής, είχε ένα ράμφος για μύτη, μέτωπο πλατύ και χείλια μελανά. Του άρεσε υπερβολικά να γελά εις βάρος των άλλων, — κι' αυτό παρ' όλιγο να του κοστίση τη ζωή... Τακτικό σύντροφο και συνεργάτη στις άνοστες φάσεις του, είχε τον Άλκιδιάδη Βαρέλα, που μολονότι τόσο αντίθετος στο φυσικό του, — αυτός ήταν κοντός, παχύς, τριανταφυλλένιος και με τριπλό πηγούνι, αν άγαπάτε, — αισθανόταν μεγάλη ευχαρίστηση να λαμβάνη μέρος στα διαβολικά τεχνάσματα του φίλου του.

Τ' άπόγεμα μιτήκαμε σε μία βάρκα με πανί και σαλπάρουμε απ' την Άντιγόνη. Κρατούσα τιμόνι.

Τα ρεώματα, πουδ επικίνδυνα άνάμεσα στην 'Οξεία και στα Πριγκηπονήσια, δεν είχαν για μένα, τολμώ να πώ, κανένα μυστικό. Ήμουν έμπειρος

πλότος, ώστε όταν ή βάρκα έπεφτε μέσα σε ρεύμα, μαύρτανε μία στροφή του τιμονιού για να την άπομακρύνω. Ο Βοριάς εύνοουσε το ταξίδι μας: ή βάρκα μας πετούσ' επάνω στα κύματα, ενώ πίσω μας στριφογύριζε έν' άφριμένο αύλακι και μας ακολουθούσε ένα κοπάδι δελφίνια.

Η ώρα έφυγε γοργά... Σε λίγο το νησάκι Πλάτη φάνηκε, προς τη μοσημόρια, με την πετρώδη επιφάνειά του. Τά έρείπια του παλατιού του Λάυτων (*) ήταν άρκατά ευδιάκριτα. Μόνο ένας πύργος έμεινε ακόμα όρθός, σκεπασμένος από κισσό. Άφίσαμε αριστερά μας το νησάκι και σ' ένα τέταρτο μπαίναμε, με κατεβασμένα τα πανιά, σ' ένα λιμανάκι που ή φύση τόχε φτιάσει μέσα στα βράχια της 'Οξείας.

Ήταν βράδυ, έξη ή ώρα, ή καταληγότερη για το κυνήγι των κουνελιών, — γιατί αυτά τα ιδιότροπα τρωκτικά βόσκουν το χορτάρι τους σε όρες άκριβέστατα όρισμένες και μένουν, έλο τον όπόλοιπο καιρό, στις υπόγειες κρυφώνες τους.

Είμαστε όλοι έφοδιασμένοι με δίκανα κυνηγετικά τουφέκια. Έγώ είχα κι' ένα μικρό έξάσφαιρο ρεβόλβερ. Τα φυσέκια μας ήταν ως διακόσια πενήντα.

Προτού χωριστούμε, ο Βαρέλας μάς έδωκε τις τελευταίες συμβουλές: «Δεν πρέπει, ειπε, να κυνηγήσουμε χωριστά. Καθώς είμαστε τρεις, θ' άνεδομμε ως την κορφή του νησιού κι' έτσι θά περικυκλώσουμε εύκολα τα κουνέλια. Αυτά τα ζώα τρέχουν γρηγορότερα όταν άνεβαίνουν παρ' όταν κατεβαίνουν. Κανονίστε τη βολή σας, λογαριάζοντας κατά προσέγγιση την άπόσταση και την ταχύτητα.»

Υστερ' απ' αυτές τις οδηγίες, άρχισαμε ν' άνεβαίνουμε την άπότομη πλαγιά του λοφίσκου, βοηθούμενοι απ' τα σιδερένια μαστούνια μας. Οι γλάροι, επάνω απ' τα κεφάλια μας, γέμιζαν τον άέρα, με τις στριγγιές τους. Υστερ' από ένός κουραστικό άνέβασμα, φτάσαμε στην κορφή. Οι κρυφώνες των κουνελιών βρισκόνταν στην πλαγιά, ώστε αυτά ήταν όποχρωμένα ν' άνεβαίνουν στην κορφή για να ροκανίσουν ρίζες ή για να μασήσουν χορτάρι.

Αν το νησάκι, από μακριά, φαίνόταν άγονο κι' άπρόσιτο, από κοντά ήταν όλωσδιόλου το αντίθετο. Στην κορφή του ήταν φυτεμένες βατομουριές κι' άγριοσυκές. Μεγάλες μαρμά-

(*) Ο Lytton, άδελφός του μεγάλου Άγγλου συγγραφέα, ήταν πρό 80 ετών πρέσβης στην Πόλη. Εκεί έχτισε αυτό το παλάτι, που άργότερα ή Τουρκική Κυβέρνηση το δώρησε στον Κεδίβη της Αιγύπτου.

ρινες πλάκες σκέπαζαν το χώμα. Παντού φύτρωνε άφθονο χορτάρι. Διαλέξαμε τις θέσεις μας. Μισή ώρα άργότερα, τα πρώτα κουνέλια άρχισαν ν' άνεβαίνουν. Προχωρούσαν με θαυμαστή εύκινησία. Τ' αφήσαμε να πλησιάσουν για να σημαδέψουμε καλύτερα. Περπατούσαν με προφύλαξη, κοιτάζοντας φοβισμένα δόλογρά τους με τα μεγάλα γαλανά μάτια τους. Σήκωσα το τουφέκι μου...

Υστερ' απ' τη μάχη, μετρήσαμε τα λάφυρα. Είμαστε ευχαριστημένοι απ' το κυνήγι μας: δεκαπέντε κουνέλια κι' έφτα κουνέλες. Μία έκδρομή στο δυτικό μέρος του νησιού, μάς προμήθεψε άλλη μία δωδεκάδα.

Ο άνεμος είχε δυναμώσει. Η θάλασσα άγρίεψε και κυλούσε πελώρια κύματα. Άφου δειπνήσαμε, έαπλώσαμε στην παραλία, κάτω απ' το πανί της βάρκας μας.

Ολάκαιρα στρατεύματ' από κισσαρίδες και τυφλοπόντικους μάς ρίχτηκαν κατά τις δέκα και δε μάς άφησαν να κοιμηθούμε.

Γύρω απ' τη μισόβουστη φωτιά μας, ο Ψηλέας μάς διηγήθηκε ιστορίες Λαζών, — των περατών που τρομοκρατούσαν αυτά τα παράλια. Δεν είχε περάσει μήνας απ' το τελευταίο τους κατόρθωμα: Είχαν σφάζει δυο φτωχούς ψαράδες που τα πτώματά τους βρέθηκαν κατακομματιασμένα κοντά στο πηγάδι της 'Οξείας.

(Έπεται το τέλος)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΙΣΙΡΟΓΛΟΥΣ

NANI!

Βουκοπούλα καθισμένη έξω απ' τη σπηλιά, — τ' άσπρο άρνι της της βαρβαίνει τη σσηνή άγκαλιά.

Στα μικρά της το καθίζει γόνανα άπαλά, το κουνέλι, το ναουρούτσι, τ' άγαπάει

Το ποτάμι περιχύνει φιδωτόν άφρό σι' άσπρα πόδια που τ' άφίνει σι' άλαφρό νερό.

Γέρνει, το φιλεί, και πάλι σκίβει, το φιλεί, σιμίζει το χρυσό κεφάλι στο σγουρό μαλλί.

Και στην πέτρινη την κόχη πέφτει σιωπηλά το χρυσό το προτοβρόχι του ήλιου απ' τα ψηλά...

Τα κοντά της κείνα πλέχει σε δεσμό άλαφρό, και τον πρόσκαιρό της έχει σκλάβο, θησαυρό.

Νάτανε, — προτού πεθάνη! — μία άρρωστη καρδιά, — να την κινή νάνι-νάνι, μία ζεστή ποδιά!

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ

Αγαπητοί μου

ΙΑ μέρα, απ' αυτές τις δλόχρυσες, που ό Φοίβος, ό άρματοδρόμος τούρανού, — όπως τόσο όμορφα φαντάσθηκαν ό άρχαιοί τόν ήλιο, — έτόξευε τά βέλη του

καυτέρá, αναγκάστηκα νά βγώ έξω και νά κάμω μιá μεγάλη περιπλάνηση καταμεσήμερα. Πύρσα στό σπίτι με τó στόμα φρυγμένο, με τή γλώσσα κολλημένη στό λάρυγγα, καταδιψασμένος. — Άμάν! φώναξα, νερό!.. δόστε μου ένα ποτήρι κρύο νερό! — Άδύνατο! — Δέν έχετε; — Έχουμε, και παγωμένο! αλλά πρέπει πρώτα νά ξεϊδρώσης. — Μπρέ, άμάν! — Τίποτα!

Έπρεπε νά καθήσω και νά περιμένω, νά όποστώ άκόμα τó μαρτύριο τού Ταντάλου, που γινόταν όξύτερο μπροστά στην παγωνέρα με τó νερό. Κι' άφου πέρασε κάμποση ώρα, — έγω τó ξέρω πώς! — κι' έκριναν πιά πώς δέν μπορούσε νά με βιάσει, μουφεραν ένα ποτήρι ξέχειλο, θαμπό απ' τήν πολλή κρυάδα. Άχ, τί ευδαιμονία! άχ, τί άπόλαυση! Κι' ένω αισθανόμουν τόν ύμρό εκείνο πάγο νά περνά απ' τó λαιμό μου, νά χύνεται μέσα μου, νά με δροσίσει και νά με αναζωογονή όλάκερο, σύγκορμο, δλόφυγο, — μου ήλθε φυσικότατα ή σκέψη: Ύπάρχει στόν κόσμο μεγαλύτερη ευτυχία άπό ένα ποτήρι νερό, που τó πίνει κανείς όταν γυρίζω στό σπίτι του, Ιούνιο μήνα, άπό μιá μεσημεριάτικη περιπλάνηση;

Φυσικότατα πάλι, συλλογίστηκα και τó αντίθετο. Όπως δηλαδή τώρα που καιγόμουν, δροσίστηκα με τóση ήδονή, προσπάθησα νά θυμηθώ, νάνα- παραστήσω, τί αισθανόμουν και τόν χειμώνα, τότε που κρύωνα, που ξεπάγιαζα, που τουρτούριζα, και με ζέσταινε ένα θερμό ποτό, μι' αναμμένη σόμπα, ένα βαρύ ρούχο ή σκέπασμα. Ηδονές, ευτυχίες βέβαια κι' οι δύο. Ποιά όμως είναι ή μεγαλύτερη: ή χειμωνιάτικη ή ή καλοκαιρινή; — Έ, λοιπόν δέν μπόρεσα νά φτάσω σέ κανένα συμπέρασμα. Κι' επειδή είχα ξαναζεσταθώ, ήπια κι' άλλο ένα ποτήρι, συλλογιζόμενος τó παλιό εκείνο ρητό, ότι ή παρούσα ευτυχία είναι πάντα ή μεγαλύτερη, γιατί παρούσαν άνάγκη θεραπείας.

Της ίδιαις ήμέρας ή της άλλης, — δέν θυμούμαι τώρα καλά, — τó δειλινό,

μου συνέθη κάτι παρόμοιο: Έκει που έργαζόμουν, σκυμμένος στό τραπέζι μου κι' άπρόσεχτος στό έξω, ένα ζωηρό, γλυκό κόκκινο φώς μ' έκαμε νά στραφώ πρós τó παράθυρο. Κι' είδα ένα θέαμα τόσο έκτακτο, που τάφησα όλα, όρμησα εκεί και στάθηκα πολλήν ώρα μ' άνοιχτό τó στόμα. Μά πώς νά τó περιγράψω;

Άπό τó παράθυρό μου, πρέπει νά ξέρετε, — καθαυτό άθηνάϊκο παράθυρο, — φαίνεται όλάκερη ή Άκρόπολη σέ μιá άπό τις πιό γραφικές της όψεις. Άπό πάνω λοιπόν απ' τήν Άκρόπολη, ό ουρανός καιγόταν. Κάτι μεγάλα, πελώρια, παράξενα σύννεφα, είχαν πάρει φωτιά απ' τή δύση κι' ή λάμψη της ουράνιας αυτής πυρκαϊάς, της κατάκόκκινης, κοκκίνιζε έλαφρότερα και τó τοπίο. Τό περιεργο ήταν, ότι παρόμοια σύννεφα, άλλου πυκνότερα κι' άλλου άραιότερα, άλλου μονοκόμματα κι' άλλου κομματιασμένα, σκέπαζαν όλο σχεδόν τόν ουρανό: και στην άνατολή και στη δύση, και στη μεσημέρια και στό βορριά. Άνέβαιναν απ' όλους τούς όρίζοντες και συναπαντιόνταν ψηλά, σχεδόν στό ζενίθ. Μόνο λίγα κομμάτια γαλάζια, έδω κι' εκεί, φαίνονταν μέσα στην άπέραντη αυτή πορφύρα, άλλου βαθύτερη κι' άλλου άνοιχτότερη. Έτσι τήν ώρα εκείνη, ή Άθήνα όλη έπλεε σέ μιá κοκκινάδα, σκεπασμένη άπό έναν όλοκκόκινο συννεφέλιο θόλο.

Τι όμορφο, τί έκτακτο και τί... άπίστευτο, άν τó ζωγράφιζε κανένας! Συλλογίστηκα τότε πώς τέτοιες κοκκινάδες μόνο τó Φθινόπωρο παρουσιάζει. Είναι μιá άπό τις όμορφιές του ή πυρκαϊά αυτή που ανάδει στο βασίλειμα ό ήλιος. Και πάλι μου γεννήθηκε ή σκέψη: τó Φθινόπωρο άραγε είναι πιό όμορφο άπό τó Καλοκαίρι;

Προσάθησα νά θυμηθώ, νάναπαρ- στηλω μερικά φθινοπωριάτικα ήλιοει- σιλάματα, δειλινά τού Σεπτέμβρη και τού Οκτώβρη, και νά συγκρίνω. Άλλά και πάλι δέν έφτανα σέ συμπέρασμα. Η παρούσα στό μάτια μου όμορφία μου φαίνόταν και πάλι άσύγκριτη. Έκείνος ό Παρθενώνας μέσ' στό κόκκινο βάθος, κοκκινωτός κι' αυτός, με τó πελώριο φλόγινο σύννεφο άπό πάνω του, άποτελοῦσε άληθινά μιá είκόνα φανταστική. Μά θυμώμουν κι' άλλες έπίσης ώραιες. Κι' έμεινα με τήν άμφιβολία: τó Φθινόπωρο ή τó Καλοκαίρι;..

Έξρω τώρα πώς οι περισσότεροι άνθρωποι βρίσκουν πιό όμορφο τó Φθινόπωρο, γιά τή γλύκα του και τά χρώματά του, — πιό τερπνό τόν χειμώνα, γιά τήν ευχαρίστηση που μάς δίνει ή ζεστασιά μέσ' στό κρύο και γιά τήν εύκολία που τήν άποκτούμε, — κι' απ' όλα πιό ποτητική, πιό άπολαυ-

στική, πιό μαγευτική τήν Άνοιξη με τίς εωδιές της. Και τó Καλοκαίρι, με τή μονότονη άτμοσφαιρα του και τήν άνυπόφορη λαύρα του, τó βάζουν τελευταία. Συμμεριζόμενοι κι' έγω αυτή τήν ιδέα. Άλλά τó παγωμένο νερό που ήπιε προχτές στη φλογερή μου δίψα και τó θαυμάσιο δειλινό που άπόλαυσα απ' τó παράθυρό μου, μ' κάνουν τώρα νάμφιδάλλω. Τι λέτε και σεις;...

Σας αποδέχομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΘ. Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΗ ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)

—Ναι. Και λέει πώς θά μάς ώφε- λήσει και τούς δυό αυτή ή άλλαγή γιατί έγω θά μάθω πώς καλλιεργού- τά χωράφια που έχουν άλλοίωτικα χώμα απ' τó δικό μας κι' ό ξάδερφός μας θά μάθη νά καλλιεργή άμπέλια, όπως τά καλλιεργούμε μες έδω. Είναι καλό, λέει, νά ξενιτεύονται τά παιδιά, γιά νά μαθαίνουν. Και... και θά γυ- ρίσω σ' ένα χρόνο.

—Πώ, πώ! σ' ένα χρόνο;

—Ναι. Άμα τάκουσ' αυτά, μου φάνηκε πώς μούδωσαν μιá κατακε- φαλιά. Παρακάλεσα τόν πατέρα μου νά μείνω έδω, μά δέν μάφνει. Ό θεός μου είναι έξη χρόνια μεγαλύ- τερός του κι' ό πατέρας μου, άπό μικρός, άκουγε, ότι τού έλεγε και τόν ειχε σαν πατέρα. — Έλα τώρα μου ειπε, μήν κάνης σαν κοριτσάκι, που δέν μπορεί νά ξεκολλήση από τόν ποδόγυρο της μάνας του! Είσαι δεκάξη χρονών και θά γίνης γεωργός σαν και μένα. Νά πής στό χτήμα τού θεού σου. Όλοι εκεί πέρα είναι καλοί κι' άξιοι και θά σου δίνουν τó καλό παρά- δειγμα. Ό άδελφός μου είναι ό καλύτερος γεωργός της επαρχίας, όλα τά χωράφια του είναι δικά του και δει- χρωστά σέ κανένα τίποτα. Στο χτήμα έχει και μηχανές. Κοίταξε νά τά μάθη, δλ' αυτά κι' άμα έρθης με τó καλό, ύστερ' άπό ένα χρόνο, νά ξέρης νά τó κάνης και στό χτήμα τó δικό μας. — Μά πατέρα... — Ά, λίγα λόγια! Ό θεός σου θάρθη! νά σέ πάρη σέ δέκα μέρες. Τελείωσε! Έτσι μου ειπε ό πατέρας μου. Και ξέρεις, Άνθούλα... — Ω ναι, τó ξέρω άμα πη ό πατέ- ρας σου «τελείωσε», στό σπίτι σας κανείς δέν βγάζει πιά μιλά... — Λοιπόν θά φύγω. Μά νάξερεις, Άνθούλα, πόσο λυπάμαι!..

Σ' αυτό ή Άνθούλα δέν τού άποκρί- θηκε. Καθισμένη σέ μιá καρέκλα, τά μάτια της, γιά νά μη βλέπη τή λύπη της ό Γιάννης. Άλλ' άνάμεισ' από τά βλεφαρά της, έτρεχαν

τά δάκρυα, στην άρχή σαν στάλες βρο- χής, έπειτα σαν ένα μικρό ρυάκι, που έβρεχε τά μάγουλά της κι' έπερτε στό γόνατά της.

Ό Γιάννης εκάθησε, της έπιασε τά χέρια και μ' αυτά σκέπασε τó πρό- σωπό του. Η Άνθούλα τά έννοιωσε βρεμμένα από τά δάκρυα που κι' ό Γιάννης δέν μπορούσε πιά νά κρατήσει.

Τότε ή μικρή θέλησε νά τόν παρη- γορήσει.

— Ένας χρόνος περνά γρήγορα, Γιάννη μου! Τώρα ξέρω και γράφω και κάθε Κυριακή ταχυτικά θά σου στέλνω γράμμα.

— Θά με ξεχάσης, Άν- θούλα!.. Ούτε ένομα μου πιά δέν θά θυμάσαι!..

— Ω, τί κακός που είσαι, Γιάννη, νά μου λες τέτοια λό- για!.. Στιγμή δέν θά σέ ξε- χάσω έγω, κι' όταν ξανάρθης με τó καλό, θάμιαστε φίλοι όπως και τώρα. Έλα, μήν πικραίνεις τόν πατέρα σου, δεί- χοντας πώς δέν θέλεις νά πής, και μήν πώς θά σέ ξεχάσω, γιατί αυτό θά πη πώς δέν με γνωρίζεις, τέσσερα χρόνια τώρα που ζούμε μαζί κι' έχουμε σ' όλα τήν ίδια γνώμη.

Κι' ή Άνθούλα, με τó μαν- τήλι της, σκούπισε τά μάτια της και τά μάτια τού φίλου της.

Όταν γύρισε ό Φραντής κι' έμαθε πώς ό Γιάννης θά φύγη, ειπε πώς ό πατέρας του ειχε δίκιο, γιατί θά ώφελοῦσε και θά διασκεδάζε τó παιδί αυτό τó ταξιδάκι, ένω γρή- γορα θά περνοῦσε ή λύπη τού χωρισμού.

Ειπε άκόμα πώς τόξερε τó μέρος όπου ήταν τó χτήμα τού θεού. Είχε ώραία χωρά- φια και μεγάλα δάση με θεό- ρατα δέντρα, κρυστάλλινα πο- τάμια κι' άφθονο κυνήγι. Κι' έπρόσθεσε:

— Είναι ώραιος τόπος, θά ιδής, Γιάννη. Όστόσο τί όμορφα που είναι τά ταξιδία όταν είναι νύε κανείς!

Άλλά τó μόνο ταξιδί που άγαποῦσε ό Γιάννης, ήταν εκείνο που έκανε από τή βίλλα ως τó σπιτάκι. Κι' άποχαιρέ- τησε με λύπη τήν Άνθούλα και τόν πατέρα της, συλλογιζόμενος ότι σέ λίγο θά έρχόταν ό πικρός χωρισμός...

Οί γονείς του τού ειχαν αναθέσει νά προσκαλέση τó Φραντή και τήν Άνθούλα σέ γεῦμα τήν ήμέρα που θάφευγε, γιά νά γνωρίσουν και τó θεό του, κι' εκείνοι ειχαν δεχτή. Άλλά

γιά πρώτη φορά ή Άνθούλα ήταν λυπημένη πηγαίνοντας στη βίλλα. Όταν έφτασαν εκεί, ό κύρ- Δεμάρας κουβέν- τιαζε με τόν άδελφό του. Ήταν ρωμα- λικός άντρας ως πενήνταπέντε χρονών, με ήλιοκαμένο πρόσωπο, με πλατείς και δυνατούς ώμους.

Η Δεμαράινα φίλησε τήν Άνθούλα κι' έπειτα άρχισε νά τακτοποιή τά ρούχα τού Γιάννη. Δέν ήταν εύθυμη τήν ήμέρα εκείνη ή καλή γυναίκα και φαίνόταν πώς δέν της άρεσε ή αναχώ- ρηση τού γιου της. Μά κι' ό Γιάννης ήταν πολύ διαφορετικός. Θάλαγες πώς ειχε λιγνέψει. Τά μάγουλά του δέν

«Άρχισαν τότε νά κλαίνε κι' οι δυό...» (Σελ. 245, στ. γ')

ήταν τόσο ροδοκόκκινα, ή λύπη ειχε μπή πιά στην καρδιά του.

Μελαγχολικό ήταν και τó γεῦμα, γιατί μόνο οι τρεις άντρες μιλούσαν. Μιά στιγμή, ό θεός, γυρίζοντας στό Γιάννη, τού ειπε:

— Έ, άνιψιέ! έλπίζω πώς δέν θάσαι έτσι κατσούφης κι' άμα πάμε στό χτήμα' γιατί έχω και πέρα μιá ψυχο- κόρη που είναι πάντα χαρούμενη και δέν θά της άρεσε καθόλου νά της πάω ένα άγόρι που νά μη μιλά!

— Ω, μη φοβάσαι! άποκρίθηκε ό Φραντής. Ό Γιάννης είναι ζωηρό, όμιλητικό παιδί και θά σάς διασκε-

δάσει με τις όμιλιες του. Θά ιδήτε!.. Έτσι' εκεί, στη βίλλα τού θεού, ήταν κι' ένα κορίτσι! Αυτό δέν τάκουσε καθόλου καλά ή Άνθούλα. Άμέσως συλλογίστηκε: «Άν τήν άγαπήση καλύτερ' άπό μένα;» — Ω, πόσο γρηγο- ρότερα απ' τή χαρά έρχεται ή λύπη και πόσο άργότερα φεύγει! Η Άν- θούλα που προσπαθούσε νά παρηγορή τó Γιάννη, τώρα δέν έβρισκε τί νά τού πη. Τά χείλη της δέν μπορούσαν νάνοι- ξουν. Ένα χρόνο χωρισμένοι! Μά ένας χρόνος, γιά τά παιδιά, ίσοδυναμεί με τήν αιωνιότητα!

Άφου άπόφαγαν, ό θεός σηκώθηκε, λέγοντας στόν άδελφό του:

— Θόδωρε, έμεις πρέπει νά φεύγουμε, γιατί έχουμε δικτό ώρόν όρμό. Έπειτα δέ θέλω νά παραγγήσουμε, γιατί ή γυναίκα μου θάνησυχή μήν πάθαμε τίποτα. Πάω λοιπόν νά ζέψω τή φοραδίτσα. Έσύ, Γιάννη, μείνε νά μιλήσης με τή μητέρα σου.

Οί δυό Δεμαραίαι με τó Φραντή πήγαν στό σταβλό. Η Δεμαράινα έβαλε τότε σ' ένα καλάθι χοιρομέρι, τυρί, ψωμί, κρασί, που θά έφταναν νά φάνε δυό άνθρωποι τρεις ήμέ- ρες. Κάθε τόσο σκούπιζε τά μάτια της με τήν άκρη της ποδιάς της, έπειτα έπιανε τó κεφάλι τού γιου της και τόν φιλούσε με στοργή.

Η Άνθούλα δέν εκλαιγε' αλλά κοίταξε μπροστά της χωρίς νά ξέρη κι' αυτή τί έβλεπε, ούτε συλλογιζόταν καν τó Γιάννη' μόνο αισθανόταν άόριστα πώς ένα μεγάλο δυστύ- χημα τή βρήκε, που δέν ήξερε κανείς πότε θά τελείωνε... Κι' ήταν τόσο χλωμή, που με ά στιγμή ή μητέρα τού Γιάννη, ξεχνώντας τή δική της λύπη, τήν τράβηξε κοντά της, άγκάλιασε και τó Γιάννη με τάλλο της χέρι και ειπε:

— Φίλησε τήν Άνθούλα, Γιάννη μου, και πές της πώς ένας χρό- νος περνά γρήγορα και πώς δέν θά μάς ξεχάσης!

Ό Γιάννης έφίλησε τήν Άνθούλα. Κι' άρχισαν τότε νά κλαίνε κι' οι δυό, κρύδοντας ό καθένας τó πρόσωπό του στόν ώμο της μητέρας.

Τά κουδουνάκια της Καστανής άκού- στηχαν σέ λίγο και τάμάξι στάθηκε μπροστά στην πόρτα.

— Καρδιά, παιδιά μου! ειπε και πάλι ή Δεμαράινα' στό νά ιδήτε τί χαρές θά έχουμε!

(Ακολουθεί) Μετάφρ. Άρ. Η. Κ. και Γρ. Σ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ

Αριθ. Έγκρ. 98
Σήμερα βρέχει, αλλά βροχή όμως. Η Ψυχική κίεση κοντά στη φωτιά και ο Άδολος, ξεκλωμένος με τεμπελιά, αναχακίζει, ανοίγοντας κάπου κάπου το στόμα του, για να καταπιεί χαμηλά μύγα, που έκανε να περνώ από εκεί.
Ο Πάνος κάνει στο σκορμί και μια μελαγχολία ανέκφραστη είναι χυμένη στο προσωπάκι του. Κοιτάει από το παράθυρο έξω, που βρέχει: δυο χήνες κολυμπάνε στο νερό και, κάπου κάπου, περνάει κανένας άνθρωπος με την ομπρέλα στο χέρι.

Από πολύ ο Πάνος είχε μιάν άπορία, μιά συλλογή. Τέλος βραδείτης και ρώτης τη γιαγιά: «Γιατί, γιαγιά, λες πως είναι ωφέλιμη η βροχή; δε βλέπεις την Ψυχία, που δεν γυρίζει στα κεραμύδια, και το Δόλο που δεν πηδάει μαζί μου, και μένα που δεν μπορώ να βγω έξω να παίζω;»
«Η γιαγιά γέλασε, τον πήρε στην αγκαλιά της και του είπε: «Γιατί, παιδί μου, σύ τώρα δεν ξέρεις; όλα μεγαλώσει και πώς σχολείο, θα μάθεις πως δε μόνο ο ήλιος είναι ωφέλιμος αλλά και η βροχή».

Του Πάνου όμως το έμεινε η αμφιβολία: γιατί όλα μεγαλώσει και πώς σχολείο θα τα μάθη, και όχι τώρα; είναι τάχα πολύ μικρός ακόμη;... Και πώς είναι ωφέλιμη η βροχή, αφού αυτός δεν μπορεί να παίζει έξω; Δεν είναι όμως τίποτα και κίεση πάλι στο σκορμί του με την ίδια μελαγχολία.
Ελληνική Ψυχή

ΣΤΑ ΠΑΛΙΑ ΜΟΥ

Αριθ. Έγκρ. 102
Ω γλυκείες παιδικές ανάμνησες! Προχθές, το βράδυ, ανέβηκα στη σοφίτα που βρισκόταν διάφορα καλά πράγματα. Ανοιγό ένα ένα μεγάλα ντουλάκια και βλέπω, έμπρός έμπρός, ένα μικρούτσικο μπαούλο. Ήταν της κόκλας μου. Αρχίζω να βγάω φορέματα του χορού και του περιπάτου, ποδιές, πλεκτά καλτσάκια, καπέλα με φτερά από κόττες, κι ένα σωρό κουκλιστάκια πράγματα. Τα κοίταξα κάμποσο και τα φίλοσα κατόπι. Ανοιγό και το άλλο φύλλο του ντουλακιού, και σε μέ γωνιά τι βλέπω; Την κοιλία μου! Τη Φιφίκα μου, σκοπιμένη, άρραυσιμένη, έλασνή. Κι όμως εδύς την αναγορίσα. Ας ήταν γυμνή και σκονισμένη, ας ήταν σχεδόν χωρίς μαλλιά, για με πάντα ήταν η Φιφί ή ομορφιά, ή ξανθή, με το τραυματάκι φορεματάκι.

Μου φάνηκε σά λυπημένη, κι ομοιολογώ πως κι εγώ λυπηθήκα. Να την άφισα έτσι, αυτήν που τόσο άλλοτε αγαπούσα; Την πλησίασα στο άνοιχο της σοφίτας παραθυράκι, και την κοίταξα με την παλιά παιδικία άγαπη-

Αριθ. Έγκρ. 99
Από πολύ ο Πάνος είχε μιάν άπορία, μιά συλλογή. Τέλος βραδείτης και ρώτης τη γιαγιά: «Γιατί, γιαγιά, λες πως είναι ωφέλιμη η βροχή; δε βλέπεις την Ψυχία, που δεν γυρίζει στα κεραμύδια, και το Δόλο που δεν πηδάει μαζί μου, και μένα που δεν μπορώ να βγω έξω να παίζω;»
«Η γιαγιά γέλασε, τον πήρε στην αγκαλιά της και του είπε: «Γιατί, παιδί μου, σύ τώρα δεν ξέρεις; όλα μεγαλώσει και πώς σχολείο, θα μάθεις πως δε μόνο ο ήλιος είναι ωφέλιμος αλλά και η βροχή».

Του Πάνου όμως το έμεινε η αμφιβολία: γιατί όλα μεγαλώσει και πώς σχολείο θα τα μάθη, και όχι τώρα; είναι τάχα πολύ μικρός ακόμη;... Και πώς είναι ωφέλιμη η βροχή, αφού αυτός δεν μπορεί να παίζει έξω; Δεν είναι όμως τίποτα και κίεση πάλι στο σκορμί του με την ίδια μελαγχολία.
Ελληνική Ψυχή

ΣΤΑ ΠΑΛΙΑ ΜΟΥ

Αριθ. Έγκρ. 102
Ω γλυκείες παιδικές ανάμνησες! Προχθές, το βράδυ, ανέβηκα στη σοφίτα που βρισκόταν διάφορα καλά πράγματα. Ανοιγό ένα ένα μεγάλα ντουλάκια και βλέπω, έμπρός έμπρός, ένα μικρούτσικο μπαούλο. Ήταν της κόκλας μου. Αρχίζω να βγάω φορέματα του χορού και του περιπάτου, ποδιές, πλεκτά καλτσάκια, καπέλα με φτερά από κόττες, κι ένα σωρό κουκλιστάκια πράγματα. Τα κοίταξα κάμποσο και τα φίλοσα κατόπι. Ανοιγό και το άλλο φύλλο του ντουλακιού, και σε μέ γωνιά τι βλέπω; Την κοιλία μου! Τη Φιφίκα μου, σκοπιμένη, άρραυσιμένη, έλασνή. Κι όμως εδύς την αναγορίσα. Ας ήταν γυμνή και σκονισμένη, ας ήταν σχεδόν χωρίς μαλλιά, για με πάντα ήταν η Φιφί ή ομορφιά, ή ξανθή, με το τραυματάκι φορεματάκι.

Μου φάνηκε σά λυπημένη, κι ομοιολογώ πως κι εγώ λυπηθήκα. Να την άφισα έτσι, αυτήν που τόσο άλλοτε αγαπούσα; Την πλησίασα στο άνοιχο της σοφίτας παραθυράκι, και την κοίταξα με την παλιά παιδικία άγαπη-

Από την ξεσκόνισα, φάνηκαν πάλι τα γαλιανά μάτια της να γελούν, και το όδιό της στοματάκι... Τώρα μου φάνηκε σάν πιά εδύχισημένη Την ξεναπόλοσα όμως στο ντουλακι, γιατί άλλωστε θάβρισκαν ποδυμαί μεγάλα να παίζω με κοβιλές άκομα, και κατέβηκα, με την καρδιά σφιγμένη, απ' τη σοφίτα. Γιατί τόσο γρήγορα να μās άφίνουν το όμορφα παιδικία χρόνια;

Κίεση Μάσκα

ΑΠΟΧΩΡΙΣΜΟΣ

Αριθ. Έγκρ. 106

Είναι βράδυ, ο ήλιος που πολ- λού έχει δύσει, το κρύο του Γενάρη είναι δυνατό.
Κάθουμαι στον καναπέ, ξεκλωμένος κοντά στη σόφια, και συλλογίζομαι πως δλόκληροι μήνες πέρασαν που ο άδελφός μου ο Νίκος, ο άγαπημένος μου, έλειπε.

Θυμάμαι σάν τώρα... Ήταν τέλη Αυγούστου... ένα βράδυ καθόμουνα στο μπαλκόνι και συλλογίζομουν πως την άλλη, το πρωί, θα έφευγε ο άδελφούλης μου, για να σπουδάσει στην Εθώρακη όπου θα έλειπε πέντε χρόνια...

Με είχε κυριεύσει μιά τρομερή λύπη που θα τον χωριζόμουνα. Πέντε χρόνια, έλεγαν θα μείνη στα ξένα, πόσον καιρό θα λείπει απ' το σπίτι... Ποιος θα με συμβουλευή για τόνα, για τόλο;

Μου έλεγε: «τά μου γράφεις στο γράμμα να σου στέλνω συμβουλές για όποιο δήποτε ζήτημα, άλλωστε τώρα είσαι μεγάλος και ξανός να κυβερνήσεις μόνος σου. Έσύ θα αναλάβεις και τον Γιωργάκη, να τον οδηγήσεις στον καλό δρόμο.»

Τι δυστυχισμένη βραδιά ήταν εκείνη! Το φεγγάρι ύπνόνταν σιγά σιγά σε ένα καταλάβαινε τη λύπη μου... Το δροσερό αέρακι, περνώντας ανάμεσα στα φύλλα, ψιθύριζε, σά να ήθελε κι αυτό να μās παρηγορήσει... Από το άντικρυνό δωμάτιο άκούγονταν το γέλιο της αδελφής μου... Πώς; αυτή δεν λυπόταν για τον άποχωρισμό του άδελφού της; Όχι, γιατί σε κανένα μήνα θα πήγαινε να τον βρει.

Οι γονείς μου τριγύριζαν στα δωμάτια χαίρομαι!... Ο Νίκος, μαζί με τον άχώριστο του φίλο, συννομούσαν άχόρτατα, γιατί ήταν η τελευταία βραδιά που βρισκόταν μαζί. Ποσο άγαπημένοι ήταν!

«Η ώρα 4 και εγώ, από το παράθυρο, θαύματα το γλυκογράμα... Τα σύνερα, ροδοκόκκινα, στέλιζαν τη δάχη του βουνού... Οι ώρες σήμερα σάν να περνούσαν γρηγορότερα...»

Στο σαλόνι όλοι κουβέντιαζαν με το Ντίνο. Ο κοίμενος, από τα μάτια φανόταν πως δεν έφρασε με ήσυχία τη νύχτα... Η ώρα πλησίαζε άλλα πός ο φίλος του

ο Νίκος δεν ήλθε να τον άποχωρι- στεί; —Καθώς έμαθα άργότερα, είμε δυο όρες που τον περίμενε να περάσει στο δρόμο, όπου και συναντήθηκαν... Έξαφνο, ή καρμάνα του ρολογιού διάκοιμη τη συννομία και σηκωθήκαμε όλοι. Σε λίγο όλα ήταν έτοιμα κι άφου με φίλησε πολλές φορές, — εγώ θα έμενα στο σπίτι— ο άδελφός μου ανέβηκε στο άμάξι και με άκρομμένα μάτια μου πείταξε τις τελευταίες του λέξεις: «Νά μου γράφεις τακτικά και να μου στέλ- λης και τη Διάπλαση γοήγορα... Θά με άνακουφίσει πολύ στην έ- νευτιά.»

Αχ, άγαπημένε μου άδελφούλη,

Χειμάρρος

ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ

Αριθ. Έγκρ. 80

«Έπεσα να κοιμηθώ, αλλά ο ήλιος δεν μου κλείνει τα μάτια. Τ' άστέρια τρεμοσβώνουν πάνω στον καθάριον σφαιρό και το φεγγάρι άστροφτεί σάν διαμάντι. Ήσυχια νεκρική, όλα κοιμούνται. μονάχα κέλοιο μακρονό τραγούδι φλογέρας έρχεται ό; τ' άφτιά μου, γλυκό στην ήσυχία της νύχτας.»

Θυμώμαι το τραγούδι που τραγοιδούσε με τη φλογέρα του ο τυφλός μάρμαρα-Στήλιος, περνώοντας από το σπίτι και γυροβόοντας έλεημοσύνη. «Ήτανε τακτικός, περνούσε κάθε Σάββατο από το δρόμο μας, πάντα με το γλυκό και συγκινητικό του τραγούδι. Μόλις γυρονόσα απ' το σχολείο, πετούσα τα βιβλία μου στο γυμνασίο για να τα ξεναπαρώ πάλι την Δευτέρα, έτρεχα στη μητέρα μου, της γύρευα καμιά δεκάρα, έπαρνα και μιά φέτα ψωμί και κατέβαινα κάτω στην πόρτα για να τα δώσω του φτωχού.»

Πάντα τα έπαιρνε με μιάν εύχη και τρυφερό τον μαρτυρικό του δρόμο, το δρόμο του Γολγοθά. Έγώ ανέβαινα άπάνω χαρούμενος, γιατί έδουσα κάτι να φάη ο μάρμαρα-Στήλιος.

Αρατος

Η ΕΝΔΥΜΝΣΗ ΤΟΥ ΠΡΑΚΙΝΟΥ

Αριθ. Έγκρ. 97.

Όλοι βέβαια θα γνωρίζετε τον Άρλεκίνο, τον άποκριάτικο Άρλεκίνο, που ή παρδαλή ένδυμοσία του τραβέ από μακριά όλα τα βλέματα. Γνωρίζετε όμως και την περιέργη όσο και συγκινητική ιστορία του;

Σε κάποιο Ίταλικό σχολείο, πήγαινε κι ένας μικρός μαθητής, που για την καλή του καρδιά και την επιμέλειά του, ήταν άγαπητός σε μαθητές και δασκάλους. Τον έλεγαν Άρλεκίνο και είχε γονείς φτωχούς.

Πλησίαζαν οι Άποκριές και κάθε παιδί, στο σχολείο, μιλούσε με χαρά για την άποκριάτικη φορεσιά του. Μόνον ο μικρός Άρλεκίνος σιωπούσε λυπημένος κι όταν τον ερώτησαν τι θα φορούσε

κι αυτός τις Άποκριές, άποκριθήκε: —Οι γονείς μου είναι φτωχοί, δεν έχουν να μου κάμουν άποκριάτικο.

Τα παιδιά που αγαπούσαν τον Άρλεκίνο, συγκινήθηκαν και καθένα του πήγε ένα κομμάτι υφάσμα απ' τη δική του φορεσιά. Ήταν πολλά και θα έφταναν μόνον που δεν είχαν το ίδιο χρώμα! Άλλα τότε ένα παιδί είπε: —Έννοια σας κι' ή μητέρα μου ξέρει: θά κάμη κι' αυτά τα κομμάτια μιά μιά κομψή φορεσιά.

Πραγματικός, με τα κομμάτια έκείνα έφινε μιά άραιότατη φορεσιά και έκαμε μάλιστα έντύπωση στον κόσμο. Από τότε λοιπόν καθιερώθηκε και μέσ' στις άλλες άποκριάτικες, βλέπει κανείς και την παρδαλή φορεσιά του Άρλεκίνου.
(Εκ του Γαλλικού)

Πάντα Νικητής

Η ΤΣΙΧΛΑ ΚΙ' Ο ΤΣΙΠΟΥΡΓΙΑΝΝΗΣ

Αριθ. Έγκρ. 104.

Μιά φορά, ή Τσίχλα, το πουλί, εμάλινε με τον Τσιπουργιάννη (που άλλου τον λένε και Καλό-γιαννο) ποιος είναι μεγαλύτερος και παχύτερος. Η Τσίχλα λοιπόν κοροϊδούσε τον Τσιπουργιάννη, ότι τάχα είναι μικρότερος απ' αυτήν και του έλεγε: «Γάνθη Γάνθη Τσιπουργιάννη τ' άντερά σου στο τηγάνι να τα κάμουν αίτου-άίτου και να φάη ένα ποτίκι!»

Δηλαδή ότι τόσο λίγα άντερα είχε, που αν τα τηγανίζανε, ένα ποτίκι μόνον θα έτρωγε. Θύμωσε λοιπόν ο Τσιπουργιάννης και της λέει: «Τσίχλα Τσίχλα καμαϊδάη και μογή μονοδοντή, τα χοτζά μου τα λιανά μου ένα κάκκαβο γεμίζουν και το δόλιο μου κεφάλι ένα βασιλιά έσβύναι!»

Πού ν' αντιμιλήσει, πιά ή Τσίχλα σάν της είπε ότι με τα κομμάτια του γεμίζει ένας κάκκαβος (μεγάλο καζάνι) και με το κεφάλι του μογοδίνει ή εσβύλουν και βσιλιά; Την άποστόμωσε. *(Λαϊκό)*

Ο ΑΤΙΟΣ ΒΤΑΓΓΕΛΙΟΣ

Αριθ. Έγκρ. 105

Κάποτε συζητούσαμε πολλά παιδιά που όνομα εορτάζει περισσότερες φορές το έτος. Πολλοί είχαν την ιδέα ότι το όνομα αυτό είναι ο Ίωάννης, γιατί γιορτάζει στις 7 Ιανουαρίου, στις 24 Ιουνίου και πολλές άλλες φορές.

Φαντάζεστε όμως την έκπληξη μας όταν ένα παιδάκι 7-8 ετών έρχεται και μās λέγει, ότι το όνομα που γιορτάζει περισσότερες φορές το χρόνο, είναι ο «Ευαγγέλιος». Γιατί, νομίζετε; Γιατί ο παπάς λέγει κάθε Κυριακή και γορτή «του Άγιου Ευαγγελίου (το άνάγνωσμα)»!

(Πηγός) Ροβέρτος Κόρτης

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Άσπασίτα μου, πές της κωρύας Μαρίας, γαλλικά, πως επισπες γαρίδες.
Κι' ή Άσπασίτα: —Κωρύα Μαρία, επισπες γαρίδες γαλλικά!

Φαροπούλα του Καλαμαριού
* * *
Ο μπαμπάς.—Τοτέ, έξη και δυο κέσα κόνουν;
Τοτός.—Όκτώ.
Ο μπαμπάς.—Μπαράβο! Και κι' άνοιθί, πάρε δυώδεκαδες!
Τοτός.—Βύλαριστά! (Από μέσα του.) Νά τόξερα, θάλεγα πός κόνουν δέκα και θάχα μιά θραχμή. Κόρμα!

Κ. Χονδρογιάννης
* * *
Σ' ένα μαγαζι.
—Ποιανού είσαι, μικρούλα μου;
—Της μαμάς μου.

Προμηθεύς
* * *
216ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΛΕΥΚΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

Κατά την πρόσδεσή μου, θα σάς δώσω για το καλοκαίρι μιά σειρά ενάκτων Διαγωνισμών. Κι' αρχίζω σήμερα μ' ένα Διαγωνισμό Λευκών Λέξεων, προς μεγάλη βέβαια χαρά συνδρομητών και άγοραστών, που τον θεωρούν ως ένα από τους άραιότερους.

Για τους νέους, που δεν τον έχουν, ιδού περί τίνας προκίται: «Αν προσέξετε στο διάβάσμα του σημερινού φυλλάδιου, θα ιδήτε δι- ιδώ κι' έκει, σε διάφορα μέρη του κείμενου, οτά μνείονται ήματα, στο διγρημα, σήη, Έπιστολή, και σχε- δον σε κάθε καμμάτι, υπάρχουν κενά διαστήματα, όχι από λάθος άλλ' άφιμένα επίτηδες. Κάθε τέτοιο κενό διαστήμα έπρεπε να ήη μιά λέξη που λείπει. Δοκίμου, αυτές οι λέξεις που λείπουν, είναι οι λευκές λέξεις κι' ή έρώση των άποκτελει το αντί- κειμενο του Διαγωνισμού.»

Πώς θα τις βρήτε όμως; Η έννοια της φράσης, το ύφος έν γένει του συγγράμα, το μέγεθος του κενού διαστήματος που δείχνει περίπου ποσα στοιχεία είχε ή άφαι- ρηθείσα λέξη, θα σάς οδηγώσουν. Πάντως όμως χρειάζεται και κά- ποια έφρηνα, κάποια μαντική ικανό- τη, για να φθάση κανείς στο πο- θύμενο άποτέλεσμα.

Από το σημερινό φυλλάδιο λεί- πουν δώδεκα λέξεις. Οι διαγωνι- ζόμενοι πρέπει να τις βρουν και να μου τις στείλουν γραμμένες ο' ένα φύλλο κοινό χαρτί, που να μην έχει τίποτ' άλλο όπως απ' αυτή την άπάντηση, διατυπωμένη έτσι: *Πρώτα-πρώτα όνομα, ψευδώνυμο, διαμορφή κτλ. Και κατόπι: «Απάντησε στον 216 Διαγωνι- σμόν Λευκών Λέξεων.*

1.—Στην σελίδα δέινα, σήλη τάδε, (Ή Βαπτιστική του Ναπολέον- τος) λείπει ή λέξη άρστή.
2.—Στη σελίδα δέινα, σήλη τάδε, (Ή Αθηναϊκή Έπιστολή) λεί- πει ή λέξη κακία.»

Και καθέξής. Ένοείται ότι καθέ- νας θα στείλη όσες λέξεις βρει. Αν είναι δηλαδή άνάγκη να βρει και τις δώδεκα για να λάβη μέρος στο Διαγωνισμό.

Θά βραβεύθη με Πρώτο Βραβείο όποιος βρει σωστά τις περισσότερες λέξεις κι' αν τον ίδιο άνωτερο δε- θυμό πόν έχουν πολλοί, τότε το Πρώτο Βραβείο θα δοθή ο' ένα με κλήρο κι' οι άλλοι θα έλθουν Ίσάμοι. Το ίδιο θα γέη, αναλόγως, και για τα Δεύτερα και για τα Τρίτα. (Τις άμοιβές και τις τιμές τις βλέπει κανείς στο Ή Κεφάλαιο του 'Οδη- γού, Βραβεία Μεγάλων Διαγωνι- σμών, § 3 και καθέξή.)

Ασφαώς έχουν δικαίωμα να λά- βουν μέρος όσοι πησαν ψευδώνυμο για το 1924. Με πληρωμή λεπτόν 60 οί χωρίς ψευδώνυμο συνδρομη- ται ή εδύοια συνδρομητών, και δραχμής οί άγορασταί.
Απάντησεις δεκαί μέχρι τέλους Αθροούτου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΗ
ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,
Αθήνα, 38 Εφρσιλίου,
την 24 Ιουνίου 1924

Η ΔΙΑΠΛΑΣΗ
ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,
Αθήνα, 38 Εφρσιλίου,
την 24 Ιουνίου 1924

είναι δηλαδή άνάγκη να βρει και τις δώδεκα για να λάβη μέρος στο Διαγωνισμό.
Θά βραβεύθη με Πρώτο Βραβείο όποιος βρει σωστά τις περισσότερες λέξεις κι' αν τον ίδιο άνωτερο δε- θυμό πόν έχουν πολλοί, τότε το Πρώτο Βραβείο θα δοθή ο' ένα με κλήρο κι' οι άλλοι θα έλθουν Ίσάμοι. Το ίδιο θα γέη, αναλόγως, και για τα Δεύτερα και για τα Τρίτα. (Τις άμοιβές και τις τιμές τις βλέπει κανείς στο Ή Κεφάλαιο του 'Οδη- γού, Βραβεία Μεγάλων Διαγωνι- σμών, § 3 και καθέξή.)

Ασφαώς έχουν δικαίωμα να λά- βουν μέρος όσοι πησαν ψευδώνυμο για το 1924. Με πληρωμή λεπτόν 60 οί χωρίς ψευδώνυμο συνδρομη- ται ή εδύοια συνδρομητών, και δραχμής οί άγορασταί.
Απάντησεις δεκαί μέχρι τέλους Αθροούτου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΗ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Αθήνα, 38 Εφρσιλίου,
την 24 Ιουνίου 1924

Η ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Σήμερα δημοσιεύονται και τα τελευταία από τα έγκριθέντα κομμά- τια της Α' Τριμηνια. Ήπειδή ήταν πολλά, είπα να δημοσιεύσω μόνο τα καλύτερα, μόνο έκείνα που θα μπο- ρούσαν να δημοσιευθούν χωρίς δι- ορθώσεις. Έπειτα όμως άποφάσισα να τα βάλω όλα: μιά φορά που είχαν έγκριθί, έπρεπε και να δη- μοσιευθούν.

Τώρα, από το έρχόμενο, θάρχισω τα κομμάτια της Β' Τριμηνια, που είναι καμιά πενήντα. Κι' έπιζω πός σε δέκα-δώδεκα φύλλα θα «λειψώσουν. Ωστε για Γ' και για Δ' Τριμηνια Σελίδος δεν θα μās μείνουν παρά δυο, δύομυο μηνών φύλλα, και όχι με πολύ διαστήμα χρόρο, αφού θα είναι τα τελευταία του χρόνου. Τι θα γίνη λοιπόν; Ίδου: Η Γ' Τριμηνια της Σελίδος, άπορραφημένη έτσι, καταρ- γείται. Και θα δεχθώ μόνο λίγα κομμάτια, διαλεχτά και μετρομήνα, για την Δ'. Θα προτιμηθώ έκείνοι που δεν έστειλαν καθόλου φέτος ή έστειλαν αλλά δεν τους έδημο- σιεύθη κανέν. Κι' αυτοί, μόνον αυτοί πός το παρόν, έχουν το δικαίωμα να στείλουν ένα-δύο κομ- μάτια από σήμερα μέχρι τέλους Αθροούτου.

Αν ως τότε θα έχουν έγκριθί άρνητά απ' αυτά, δεν θα ζητήσω άλλα. Αν κρίνω όμως πός δεν θαρμόουν, θα ζητήσω, και τότε άπ' όλους. Οι νέοι συνδρομηταί παρα- κελώνται να συμβουλευθούν την 'Οδηγή (Κεφ. Ζ') για να ιδούν πός στέλλονται κομμάτια για τη Σελίδα. Γώρα, κάθε κομμάτι που θα λα- βώνω, πρέπει να γράφη από πάνω: «Για την Τετάρτη Τριμηνια.—Στέλλω για πρώτη φορά φέτος. (ή:) Έστειλα, αλλά δεν μού έδημο- σιεύθη. Η σημείωση αυτή είναι άπαραίτητη.»

Λοιπόν, από σήμερα μέχρι τέλους Αθροούτου.
Έλεούδεση Οράκη, πολύ μού έπρεσε το γράμμα σου με την περι-

γραφή της έκδρομής. Άφου οι έκδρομής κι' οι συντροφικές διασκε- δάζουν τη μελαγχολία σου, κάνε όσο συχνότερα μπορείς. Άλλά και μιά ζωνηρή δράση στο Σόλλο-γό- οας Έθρακίως Θρούλος θά σε άπαραίτη. Ίτισπε δεν νάνει πού εδύμο τον άνθρωπο από τη βράση, την ένέργεια, την κίνηση!

Μαργαρίτα Δ., ο κ. Φαίδων έλαβε και με μεγάλη του ευχαρι- στηση διάβασε το καλό σου γράμ- μα. Θά σου άπαντούσε κι' ιδιαι- τεράς, αλλά δεν του είχε διαβύ- θυνση κι' αυτό με παρακάλεσε να σου διαβύσω τις θερμές του ευχα- ριστίες για την τόσο άγάπη και τις έγκάρδιες του ευχές για την πρόσό σου και το μέλλον σου.

Πώς πήγαν λοιπόν, Άλκηστις, οί έστειλάς στο Ήλιο; Έπιζω να μού γράφεις τα πιά Ικανοποιη- τικά άποτέλεσματα. Περιμένω έπι- σης τα νέα σου από την έξοχη και σ' ευχαριστώ για τις άκατάπαυτες ένέργειες.
Χαίρω, Σβυσμένη Έλπίς, που κατανίκησες την άδικαιολόγητη αυτή δειλία κι' άποφάσισες να μού γράφεις. Έχεις δικιο να είσαι τόσο λυπημένη, άτυχή μου Σμυρνο-πούλα, άλλ' ες έπιζώμε όλοι στο μέλλον...
Πολύ ευχαριστώ, Φουγουνια- σμένη Ωκεανέ, να μού γράφεις τακτικά. Ναι, μπορεί κανείς να λαβαίνει μέρος και στους δυο άποσους Διαγωνισμούς μαζί, και ε' όλους συγχρόνως. Κανένας δεν άπο- κλείει τον άλλον. Το διηγηματάκι σου άτυχω. Αργότερα θά μού στείλεις κανένα καλύτερο θά τη Σελίδα.

Ίβωνη, αν και άργα, λάβε τα έγκριτά μου συλλυπητήρια για το θάνατο του πολυαγαπημένου σου πατέρα. Διαβάσει τα και στο Θεο- φάνη. Η σήχη του να σές φυλάη και να σές στηρήξη!
Το Παγκόσμιο Όνειρο άπο- δίδει το περιστατικό έκείνο της Αλλίας στο έστικισμο που το έχουν άνθρωποι και ζώα. Και μού διηγιέ- ται ένα περιστατικό του παππού του: Μιά φορά, έτοιμαζόταν να πάη από την Τρίπολη στη Μεσση- νία με όλοιο, όπως ήγγαινε συχνά για ή υπέθεσος του. Άλλά την ήμερα εκείνη, σά μου του ήρμου, το σκυλί του σταμάτησε κι' άρχισε να γαυγίξη. Έπίσης το άλογό του με κανένα τρόπο δεν ήθελε να προχωρήση. Ο άνθρωπος αναγκά- στησε να γυρίση. Και την άλλη μέρα έμαθε ότι ο έκαινο το μέρος είχαν πέσει λησταί, που γύμνωσαν τους διαβάτες. Έτσι τον γλίτωσε το έστικισμο, ή μωροδιά, το προαι- σθήμα ή ή τλησάθητα του σκύλου του και του άλόγου του. Τι περιέργη!

Χρυσέ Στάχυ, θά είδες ότι αυτό το ψευδώνυμο σου ένέκρινε. Χαίρω πολύ για την άπόφασή σου. Ναι, να μού γράφεις και να λαβαίνεις μέρος σ' όλους τους διαγωνισμούς, τάρα το καλοκαίρι τουλάχιστο που έχεις καιρό.
Η Δοξασμένη Φουσανάλλα μού γράφει ότι κάτω στην είσοδο του τοίχου και ψευδώνυμο Διαπλασσοί-

των καθώς-πρέπει». Και πωτά: «Όστε αυτά λοιπόν δεν έχουν καλή άνατροφή;— Μά ξέρω κι' εγώ; καμιά φορά, το γράφιμο σου ός τοίχους είναι μίμησις κάποτε είναι και μακία, πού την έχουν και παι- διακά κατά τέλλα καθώς-πρέπει... Όποσώηποτε, θά έπιθυρούσα να λάβη αυτό το έτος της... πελά- μας των ψευδώνυμων. Για να μπο- ρέσω κι' εγώ να βάψω, να εδρασιώσω την είσοδό μου, που τώρα δεν το μώ να το κάμω, γιατί έφερν πός θά μού την κατανόουσαν πάλι σε λίγο. Μά είναι.
Ναι, Ίδνισμέ, απ' όλα πρέπει κανείς να διαβαξη και να μαθαίνη. Αν άποκλείω καθόλου την έ- γκυκλωπαδική μόρφωση». Είπα μόνο να μη διαβύσετε άτακτα, ά- νακατομήνα. Άλλά νάχτες κάποιο πρόγραμμα: Αηλαθή, φέτο αλτοθ του κλάου βιβλία, του χρόνου έκεί- νου του κλάου, και καθέξής. Μό- νο τα λογοτεχνικά μπορεί κανείς να τα διαβαξη και άτακτα. Τέλλα πάντα θέλουν κάποια τάξη, ένα σύ- στημα, μιά σειρά.

Όρατίς έπιτοτολάς μού έ- σκελαν αυτήν την έδομοδά κι' οί έξής: Ήτα, Άγρόχος Άρλός, Φωτιά, Θέμις, Έδολογημένη Ήμέ- ρα, Λαμπρός Αστή, Νηρηίς των Άνθών, Μάγος Τυμπαριστής, Άτρώμητο Έδζωνάνι, Ίερα Ή- μέρα και Ρουλα.—Έστειλέσα τις παραγγελλας τον και τους ευχαρι- στώ όλους για τα καλά των λόγια.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οδέν ψευδώνυμο έγκρίνεται ή άνα- ψύεται, αν δεν συνοδευότα από το δικαίωμα ός δε, σ.—Τα άρρινωμένα ή άναορνωμένα λούχουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1924. Όσοι συνουδονται από Α, άνήκουν εις άγόρα και όσα από Κ, εις κορίτια.

Νέα Ψευδώνυμα: Αάμπος Τσαβίλας Δ. (ΙΚ). Χαρομάντις, Δ. (ΙΙ). Ασηΐ Φουσανάλλα, κ. Κόμα της Χίου Δ. (ΙΖ). Αουδούβιος Πα- στήρ, Δ. (ΙΙΙ). Μυτιλιώος, Δ. (ΓΚ). Αμυρλοκόος, κ. Ρόδην Αδούλια κ. (ΣΚ). Ρομανικός, Δ. (για όαε). Μάγος Νουταλόος, Δ. (ΝΣ). Μάγος Έφουρέτης, Δ. (ΙΙΙ).

Η Διάπλασις άπάξεται τους φίλους της: Άτλαντίδα (πιά τωστά το έκάνονισο ή μαρμύ: θά διαβύσετε το φύλλο κατά σειρά ηλικίας πρώτα ο μεγάλοι άδελφός, έπειτα όσ κι' έπειτα ο μικρός Φίλανθος) Ακαλανθίδα (καλή διασάδασον στη Γλυφάδα. να ιδώ, θά μού γράφεις κι' από κει; πός έπτασε ή γιαγιά; εδύχομαι να σές την χαρίση πολλά χρόνια άκόμα ο θεός αυτή τη «ρίξη του σπιτιού...») Βίτον (καλό ταξίδι! τι όμορφο και χαρούμενο το γραμμάκι σου! είθε τίετα να μού γράφεις πάντα!) Πατρικό Διαβολάκι (ναι, πρέπει να έπιμελήθεις λιγάκι την καλλι- γραφία σου) όχι μόνο για να παίρ- νης καλύτερο βιβμό, αλλά προπά- ντων για να γράφεις πιά εθνάγνω- στα και να μην κινώρης έκείνον που σε διαβύζει!) Πέλοσα (έχι, από Μαγικό Γράμμα, όσες λέξεις βρισκει κανείς, τόσες λύσεις έχει! γιατί μπορεί να μην τις βρή όλες; πάντως όμως για να νάναι σωστές, πρέπει να είναι με το ίδιο γράμμα της δημο-

Οδέν ψευδώνυμο έγκρίνεται ή άνα- ψύεται, αν δεν συνοδευότα από το δικαίωμα ός δε,

απεισμένης λύσεως ἄν βρῆ δύο-τρεις μετ' ἄλλο γράμμα, δὲν λογαριάζονται) **Μόνιαν** (μεγάλη εὐχαρίστηση μοῦ ἐπροξένης τὸ γράμμα σου ὑπερ' ἀπὸ τούσας μῆνας σωπῆς) λιποθύμα μόνο πού τὸ ἔλαβα ἀφοῦ ἐξηγητήθη ὁ χῶρος τῶν ἐκτενῶν ἀπαντήσεων. ἄλλὰ μὴ σὲ νοιάξῃ γι' αὐτὸ καὶ ἐναγγράψῃ μου περιμένω!) **Ἑλληνοπολίαν τῆς Θεάκης** (ὁ ἄλλος σου τίς ἐρωτήσεις ἀπαντῶναι) οἱ Ἕλληνας Ἀσκήσεις ἐπιτρέπεται νὰ εἶναι καὶ ἀντιπροσμίνας ἀπὸ γαλλικὰ περιοδικὰ, γιατί ἐλάχιστοι εἶναι οὗ ἔθνος γὰ κἄνον πρωτότυπος) **Νεορίδαν τοῦ Ἐβρου** (ὡ ἐνωθαίσε τὸ πρῶτο σου γραμματικῶν γράψε μευ συχνά!) **Νικητὴν τοῦ Μαρθῶνος** (χαίρω πού προσλήφθῃ τὸ κακὸ τῶρα εὐχομαι τὰ βέλτιστα) **Σκόπαν** (ὄχι, αὐτὸ δὲν εἶναι ἐνδοξοτὸ μόνο ἐκτικτικὸς γίνεται μετὰ τὴν δημοσίωση τῶν ἀποτελεσμάτων) πότε θὰ μοῦ ἐναγγράψῃς τῶρα;) **Ἰωαννοσαμῆντορα** (φτάνει τὰ ἀνώμαλα γράμματα δὲν ἀπαντῶ) βρῆσαι σὲ μὴ μεγάλη πλάνη, πού θὰ σοῦ τὴν ἐδειχνα, ἀν μοῦ ἐγράψες ποῖος εἶσαι) **Κοιλῶν** (χαίρω πού ἐγενεῖς καλῶ γράψε μου) **Ἀτλαντα** (ἐστὶ εἶλα) καλῶς νὰ ἐλθῆς) **Θαλασοκράτορα** (γιὰ τὸ διήγημα δὲν θυμοῦμαι) τὰ Π. Πνεύματα δημοσιεύονται διὰ κλήρου) **Ἰωάνναν Δάσκ** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) **Κερκινέζον** (ἐστὶ εἶλα) **Ραϊμόνδαν Φλερίου, Μικρόν Σπαρτιάτην** κτλ. κτλ.
Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 23 Ἰουνίου, ἐπᾶντήσῃς στὸ ἐρχόμενον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 215ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 28 Ἀπριλοῦστον.)

- 436. Δεξιόγραφος**
Ἐπιόρημα τὸ ἐνώνετε
Μὲ καποια μετοχὴ
Κι' ἀνεργονοιακα
Ἀμέσως μὴδ. κή.
Ἀλεξανδρινὸς Ἀσκή
- 437. Στοιχειοστονόγραφος**
Τοῦ πουλιου αὐτοῦ ἂν λείρη
Μοναχά ἐνα φεραθ
Κοιὰ τ' ἰόνος κερ στὰ ὕψη,
Χωρὶς ἄλλο θὰ προκήρη
Ὅσο δὲς πολὺ νερό,
Γαλανὸ καὶ ἄλυρο.
Ἀργατὸ Γουρουνόπουλο
- 438. Ἀναγραμματισμὸς**
Μὲ τὴ χούφτα σου μὲ ρίχνεις
Εἰς τὴ γῆ γιὰ νὰ φουρῶσῃ.
Μὲ στὸ Αἶγατο θὰ μὲ δείχνεις,
Τὰ στοιχια μου τὰ πέντε.
Ἄν λιγάκι ἀνακατάσῃς.
Ἀιωγὴς Νόος
- 439. Δημιῶδες Δίονυμα**
Τὸ ἀρνίμι μου τὸ κόκκινο
Μὲ τὸν ἄερα αὐθαίνει.
Ἄν φάῃ ἔθλο, κρέφεται.
Ἄν πῆ νερὸ, πεθαίνει.
Θρακίαν Γ. Οἰκονομική
- 440. Πυράμις**
+ Οἱ σταυροὶ Κρότος τ. Ἀσίας
* * * = Ἀνωθρία
* * * * = Ποταμὸς τ. Ἐθράνης.
* * * * * = Μοῦσα.
Ἐλευθερίας Ν. Ρουσσάκης
- 441. Μαγικὴ Εἶς. ἄνευ εἰκόνας.**
— Ἐ, Μάρω! Κατ'να! θὰ μοῦ
τὴ φέρεις ἐπιτέλους νὰ ἐργασθῶ;

— Τὴ κάρμα, γιατί;
— Αὐτὸ πού σὲς εἶπα.

- 442. Κρυπτογραφοῦν**
12345678 = Ἰσορ. ποταμὸς.
23458 = Μόριον ὄρου.
3443 = Ἄγια.
4378 = Κτιριον.
563478 = Ἐπίθστον.
623478 = Κάλυμμα κεφαλῆς
72678 = Ἐπιβεβαιωτικόν.
832178 = Ἰχθὺς.
Ἰωάννα Γ. Νωηρομάδου

443. Ποικίλη Συλλαβὴν Ἄνερο-στικῆ
Ἡ πρώτη συλλαβὴ τῶν κίτωθι
ζητουμένων λέξεων, ἢ δευτέρα
τῆς δευτέρας καὶ οὕτω καθεξῆς,
ἀποτελοῦν Μοῦσαν:
1, Πόλις τῆς Αὐστραλίας, 2,
Πτηνὸν ὀδικόν 3, Ὀμηρικὸς Βα-
σιλεὺς 4, Θηβαία Βασιλεία.
Ἀργυρίου Κίμα

- 444. Φωνηεντόλιον**
κρηνη-νοντε-πι-σμοχ-τοκας
Ἑλένης τῆς Ανατολῆς
- 445. Γρίφος**
λι	λι
λι	λι
λι	λι
λι	σα κἂν
λι	λι
λι	λι
λι	λι
- Μάρω*

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς.

446. Devinette
Chacun à tout moment me
montre au bout du doigt.
Γίδος τοῦ Ψηλοῦστῆ

447. Sans Voyelles
vlt-c-st-pvlt *Γκαῖτες*

ΔΥΣΒΙΣ

- τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 18**
210. Φύλλα (φύ, λύρα.)—211.
Τάγος-Τράγος.—212. Πανδύ-πινύ.
—213. Ἰούνιος-Ἰούλιος.—
214. ΝΕΡΩΝ ΣΑΟΥΑ ΝΥΝ
Ο Ω Α Ι Ω Ω
Δ Α Υ Ε Ι Σ Ι Τ Ι
Ο Π Η Η Η Ρ
Ε Α Ρ Ο Π Α Η Μ Ε Ν Ω
215. Μὴ δις ἐπὶ τὸ αὐτό.—216—
220. Διὰ τοῦ Β. βόρος, βαρή,
βόλος, βάθος, ἄβαθ.—221. ΚΑΛΙ-
ΓΟΥΛΑΣ (Κίμων, Ἀρμιόχουτος,
Λέαν, Ἰόνν.—224. J A B
ον, Γεωργ., U F L E
ος, Οθωνός, P R L E
Υδρα, Λι, ΒΑ V I E R E
μα, Ἀρης, L Q T
Σα ὕρου.)—
222. Τόξα G E R
γύρευσ καὶ πάντα ράτα.—223.
Ἀεὶ δὴν ἢ φιλονικία. (δίνω, νί, φύλ-
λον, οἰκία.)

ΟΙ ΑΔΙΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ
σηλῶσονται παρακαλοῦνται νὰ
δηλώσων ἀμέσως τῆς νέαν των
διεύθυνον εἰς τὸ Γραφεῖόν μας,
ἀποστέλλοντες καὶ δραχ. 2,50 διὰ
τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταβίας.
Ἄλλως δὲν εὐθύνομεθα διὰ τὴν
ἀπόλειαν τῶν ὠφελῶδων των.

Εὐχάριστο καλοκαίρι
θὰ περάσετε διαβάροντες
τόμους τῆς «Διαπάσεως».

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

- Διὰ 1 δὲς 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ
ἀπλὰ στοιχεῖα δε. 4, τὸ ἐλάχιστον τέ-
μμημα. Πέσαν τὸν 10 λέξεων 40
λεπτὰ ἢ λέξεις, μὲ πλάγια δὲ στοιχεῖα
λεπ. 50 καὶ μὲ κεφαλαία λεπ. 70.
Ὁ χωριστὸς αἰτίος δραχμῆς 2.
Ἡ προσληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.
- (ΚΑ'—850)
Ἄσμα τοῦ Ἥλιου, μῦθος καρδιόβγαλ-
τες αἰχῆς γιὰ τὴ γενεθλία σου.
ΔΡΟΣΕΡΟΥ ΖΕΥΤΡΟΣ
- (ΚΑ'—860)
— **ΦΡΑΚΙΚΟΣ ΦΥΡΟΣ**, —
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Β' γελοιογραφικῶν καρ-
τῶν. Ἀρθεύσεται ἐπ' ὄνυ κασά-
τος, ἀστειν. Προθεμία διήγητος συμ-
μετοχῇ 1 δραχμῆ ἀπαξ βραβεῖα πρῶ-
τουανῆ.
- (ΚΑ'—861)
Ἀγαπημένη μου Μάρωσ, εὐχαριστῶ
θερμὰ γιὰ τὰ γενεθλία σου.
Παναγού Παρῶν
- (ΚΑ'—862)
Προκηρῶσα διαγωνισμὸν ἀγοράων
καρτῶν καὶ γελοιοποιήμων. Συμ-
μετοχῇ 1 δε. Προθεμία διήγητος. Θὰ
ληφθῆ δὲ ὄνυ κασάτος. Βραβεῖα:
πρῶτον εὐδραχμῶν, δευτέρον 40δραχμῶν
τεῖτον 20δραχμῶν, τέταρτον 20δραχμῶν.
Δίσις: Ἐμμανουὴλ Μόνον (Σύλλογον)
Τοιμακῆ 11, Θεσσαλονικην.
- (ΚΑ'—863)
Δούμισσα Ἑλένη—Ἑλένη Γιαννουκίωη
ΠΑΝΘ ΒΙΟΝ
- (ΚΑ'—864)
Μαγαμένη Ἀσκή, εἶσαι ἢ Ἄνδρου-
πούλου, Καμῆλια, ἐπομοιήθηρες;
ΜΑΓΚΑΣ, ΑΔΑΝΗΣ
- (ΚΑ'—865)
— **ΚΥΚΛΩΨ** —
Σύλλογοι—Τύτῶν, γιατί δὲν ἀπαντή-
σατε; φτάνει διὰ τὸ ἔχτε ἀφι-
λι, ἔ; Κακομοιήθηρες, σὲς λιποθύμα.
Ἐξηγητὴ τῆς Σαράρας, ἀνακέλευέ
μας, νὲ λ... (ΚΑ'—866)
- Ο ΔΑΜΝΙΚ**
Βραβεῖα (ΚΑ'—827) καὶ δόξεται.
(ΚΑ'—867)
ΔΑΝΙΣΜΕ, δὲν διαβόλου, πιστωθῶ,
Ἐφημερίδα στὸ Σύνταγμα... Σαββα-
τόβραδο βραδὸν μέλιστα.
ΒΕΦΕΛΗ, ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ
(ΚΑ'—868)
Ενεκα ἀναγκασθὸς μου διὰ Κύπρον,
ἐπιθυμῶσμαι ἀπαντήσεως στὰ
γράμματά μου.—ΔΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΚΥΠΡΟ
(ΚΑ'—869)
Δωσαντιδὸς ΜΙΚΚΑ καὶ ΑΔΑΝΗ, σὲς
ἀφῆσυνα ἐχοροστὰ οἱ ἀσταιροῦτες
καὶ τὰ μύρα; ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ
(ΚΑ'—870)
Μὲ ἐνα τεράστιο κῆρα μπαίνοντες
Μ στὸ ἴσηρο σάλοναμ τῆς Διαπά-
σεως, χαίρετὰ ἄλους. ΠΚΕΑΝΩ
(ΚΑ'—871)
ΕΙΔΙΟΠΟΙῦ ἐνεῖονος πού ἀλλήλογο-
φῶσαι, διὰ συνεχῆ τὴν ἀλλήλο-
γραφία μου στὴ Δίσις: Δημήτριον Κα-
τῶνην. Ἀμαροῦσιον Ἀττικῆς.
(ΚΑ'—872) ΑΤΛΑΣ
ΜΗ ΠΑΡΑΜΕΛΕΙΤΕ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΣΑΣ!
Ἄν θέλατε νὰ μᾶς τὸ μέλλον σας,
Ἄ τὸν χαρακτήρα σας, ἔλα τέλος πάν-
των πού σὲς συνέβησαν καὶ θὰ σὲς
συμβῆναι στὴ ζωῆ σας, ἴδετε τῆν. (ΚΑ'
—865) ἀγγελια. ΣΙΛΙΩ
(ΚΑ'—873)
Ἀσπιδὸν στὴν Κύπρον. Τέτοια ἀστειά
δὲν κελούσταινον. Πέθει νὰ
διερωθῆθῃ διὰ ἐγινε. Περιμένω ἀν-
τρέσσα γιὰ νὰ στείλῃ πῶς, διὰ δὲν
ἀπορῶμα μὴ καὶ διὰ μὴ κωσάταιται.
Ἄσπιδὸν πῶς μ' ἀνακατάσταται καὶ πού
δὲ κωσά. Πέθει κανένας ἐσο χαμῆλα
κάποτες...
Ἄς στείρωθαι κ' ἀπὸ τοῦ δυο,
μὰ καὶ δὲ φτάτα. ΔΑΝΙΣΜΟΣ
(ΚΑ'—874)
Μύρα, ἀντρέσσα Σας θέλω.—Παύ-
λίνα τῶν Ὀνείρων, πῶς ἔκο ἐπα-
σε! ΔΑΝΙΣΜΟΣ
(ΚΑ'—875)
— **ΜΕΤΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ** —
Προκηρῶσα διαγωνισμὸν Μ. Μυστι-
κῶν, Βραβεῖα: Α') Περί τῆν Ση-
λήνην, Β') Βαρθὸνος Μυχιούτσεν, Γ')
Παράται τῆς Θαλάσσης, Δ') Σίβρα-
Μιλότος. Προθεμία διήγητος, Συμμε-
τοχῇ εὐδραχμῶν. Στείλατε: Κωνσταντί-
νον, Ταχ. Θ. 17, Θεσσαλονικην.
ΣΠΑΡ

- (ΚΑ'—876)
Ν ἴα—Κῆρ, θὰ στείλω καμμά κάρτα;
Χαιρετισμοὺς στὴν Ποῦ...
Ἦρα, Σαυρῶ
- (ΚΑ'—877)
Πεταχτὸς καὶ πηχῆτος ἐφθῶς ὁ ΜΠ-
ΡΛΙΚΟΣ. Βεῆτε τον.
- (ΚΑ'—878)
ΣΑΠΘ, λυσιθῆμα πούδ πού δὲν εἶ-
ἀποκαθῆτος, μὲ δὲν παρῶσει ἔ;
Θέλεις ν' ἀλλήλογοφοῦσαι ἀπ' εὐθῆσις;
ΝΙΚ—ΚΑΡΤ
- (ΚΑ'—879)
Δροσὶμὸν Ζέφυρο, Γράλλε, θὰ κἄναιτε
λέθος δὲν ἔξω τὸν ἐαυτὸν μου
γιὰ κινάστα...
Κερκινέζος
- (ΚΑ'—880)
Μάρω, Ἄσκή, μὲς φτάνει πῶς δε-
κτὰ καὶ κἄν ἀνακατάσταται ἐντο-
μιστῶν ὄνυ δὲν ἀνακαθῆτομεν τὰ ἴσα.
Μαροῦσεται ὄνυ δὲ δῖατε περιού-
ρησι σημασία στὰ μαθήματα καὶ ἀλλή-
λογοφῶσαι στὸν ἄλλον.—Ἀμαροῦσις, Σαὺ
Παναγίας, Φεγγαροῦ, Ἀναγῶνη, Ἰασηνῆ,
Ἄλλια.
- (ΚΑ'—881)
Ρίτῃ, σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴν τιμῆ.
Ὀλμια, στείλατε Φεῖσομο, ἔλαβα.
ΠΑΝΟΣ ΧΕΙΜΑΡΡΙΩΤΗΣ
- (ΚΑ'—882)
ΣΑΠΘ, θὰ μ' εὐχαριστοῦσε ἂν σου
ταρταρία Μ. Μυστικῶν.— ΑΡΑΠΑΚ,
(ΚΑ'—883)
Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΣΥΜΦΩΛΙΩΣΕΩΣ
Προκηρῶσσαν διαγωνισμὸν καστ-
ροστῶν καὶ ζωγραφικῶν. Προθε-
μία διήγητος βραβεῖα: τέτα βιβλία
ἐκλεκτῶ, Δίσις νῆα: κ. Κ. Χαυτημά-
κου. Ἐνεκασθῶνος 15, Ἀθήνα.
ΔΑΒΕΤΕ ΜΕΡΟΣ ΟΛΟΙ ΚΑΙ ΟΛΕΣ
ΣΤΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ
ΤΗΣ "ΣΥΜΦΩΛΙΩΣΕΩΣ",
(ΚΑ'—884)
Ἀπὸ τῆς κλῆς κἄρες πούλαβα διὰ
λέξα: α') τῆς Μαθητικῆς Ἐνωσῆος
β') Νίκου Σαυρῆτῆ. Στείλατε Δίσι καὶ
ταχυδρομικὰ. Λοικοῦς εὐχαριστῶ.
Λεωῶς Ἀσκή
- (ΚΑ'—885)
Α' ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
Πούδ νομῆτε διὰ εἶναι εὐτυχῆτε-
ρος ἄνθρωπος; Ἡ ἀπάντησι
γραμμῆν εἰς κάρτα. Συμμετοχῇ 2δρα-
χμο. Βραβεῖα ἐκλεκτῶ, Δίσις: Νίκου
Πουλιόπουλον, μαθητῆν, Ἐθῶς.
Ροματικῶς
- (ΚΑ'—886)
ΠΑΡΟΡΑΜΑ—Ἡ Δίσις μας στὴν (ΚΑ'
—882) κατὰ λάθος ἐτυπώθη Ἀθήνας
ἀντὶ Πάρας.
Μαχαίρας, Γαῖδοῦ
- (ΚΑ'—887)
Πᾶνο Χεμαρριῶτη, Τεταρταφυλλῆνο
Μποκρετάμ, Σας εὐχαριστῶ. Μι-
μῶς, ἔσταιλα.
Παναγού Παρῶν
- (ΚΑ'—888)
Νὰ μ' ἐφῆσαι! Ἐμοῦς, συνδέλ-
φῆ! Μὴ φοβῶσαι τοὺς κωμω-
μῆδες ἀστυνομῶδες, διὰτι σὲς ἀπα-
τοῦν σωμακατένορας μὲ πῶς τυ-
φειασθῆντας. Ἐάνω τους, φωνά! Δίσι
τάττει ὁ ἀσπιδῆτος
Ροματικῶς
- (ΚΑ'—889)
Ἀποκαθῆτες τὸν Σάλλογον Ἐ. Σ.
Α. Μ. Κ. Σάλλο—Βασανισμένη Ἐλ-
λάς, Ολονοροπούλος = Ἀσπρος Ἀρά-
κης, Στόλος—Κετικὸ Τυλ.
Κ. Αποστόλης
- (ΚΑ'—899)
Στοὺς Κύριους Παναλλήνωνικας
ΙΩΑΝΝΗΝ ΠΑΠΑΝΩΝ
ΚΩΣΤΑΝ ΠΑΝΤΕΛΙΑΝ
ΑΝΔΡΕΑΝ ΤΣΟΥΡΗΝ
ΦΡΙΖΟΝ ΜΙΚΕΛΛΙΑΝ
ἀποστέλλω ὀδῶδρα συγχαρητήρια,
ἐθῶνος νίκην εἰς Ὀλυμπιακοῦς Πα-
ραίον.
- ΔΙΑΠΑΣΟΠΟΥΛΑ!!!**
Θέλοντας νὰ πλουτίω τὸ λῆμμα
καὶ τὸ ἀλλοῦ μου, ἀποκηρῶσα Δια-
γωνισμὸν Μ. Μυστικῶν καὶ καρτῶν.
Στοιχοῦμενος εἰς τῆς ἀνάσης σας,
θεοῦ τὴν ἐπιτομήν ἐξοφασμομένην.
Στὴς κἄρες γράματα κατὰ γιὰ ὄνυκα.
Προθεμία διήγητος. Στὰ καλύτερα ἀ-
παντῶ. Βραβεῖα ἐκλεκτῶ.
Ἐνεκα ἀλλαγῆς διευθύνσεως τὸ φυλ-
λάδι μου ἐγέναντο Ὅσοι μὴ ἐπῶ-
τειαν ἀλλήλογοφῶσαι ἢ σοὶ ζητοῦν
τοιότην ἔς γράφων: Νικόλαον Θεο-
δοσιῶτην, Ἀναθῶν Κύπρον.
Κερκινέζοι, Θεσσαλονικῆς, Κλωρῆς,
ἀλλήλογοφοῦσαι;
ΤΡΑΦῶΤΗ ΤΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ